

၂၀။ ပါမောက္ခ ဦးကောင်းမြတ် အမှု

“ တစ် ”

“အင်း.....ကိုတင်မောင်လဲ ကျုပ်အမှုတွေအကြောင်း ရေးရတာ အတော် ကြာသွားပြီနော်”
“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ နှစ်ပေါင်းအစိတ်၊ သုံးဆယ်ရှိပြီပေါ့..... ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကထဲကစပြီး ရေးတာ အခုအထိပေါ့”

“ဒီလိုဗျ.....ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို သုဘေသနလုပ်တယ်ဆိုတာ အမှုနဲ့ အဖြစ်အပျက်သာမဟုတ်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှေ့အကြောင်းအရာ သက်ဆိုင်တဲ့လူများရဲ့ အပြောအဆိုအနေအထိုင် သူတို့ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ၊ သူတို့ရဲ့ အတိတ်ရာဇဝင်၊ တိုင်းပြည်အခြေအနေအထား၊ အစိုးရဥပဒေရော၊ ရဲဘက်က ကျင့်ထုံးဥပဒေရော တက်နိုင်သမျှ နားလည်ဖို့လိုတယ်၊ အကုန်အစင် နားမလည်တောင် နည်းနည်း ပါးပါးတော့ခေါက်ပိရတယ်၊ ဒါမှလဲ အလုပ်လုပ်လို့ ဖြစ်တာကိုးဗျ”

“နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားအလုပ်က ဝင်ငွေမမှန်တာခက်တယ်ဗျ၊ တခါတလေ ခင်ဗျားအမှုသည် တွေဟာ အောင်မြင်လျက်သားနဲ့ တန်ရာတန်ဘိုးမပေးတဲ့အပြင် တခါတလေ ခင်ဗျားအကြောင်း တောင် မကောင်းပြောကြသေးတယ်”

“လောကကြီးဟာ ဒီလိုပေါ့ဗျာ.....ကိုတင်မောင်၊ လောကဓာတ်များကို ကျုပ်တို့မြတ်စွာဘုရား တောင် မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး၊ ပဟုတ်လားဗျ၊ ငွေရေးကြေးရေး ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျုပ်က တယ်ပြီး ဂရုမစိုက်လှပါဘူး ကိုတင်မောင်၊ တနေ့ထမင်းနှစ်နပ်၊ လဘက်ရည်နှစ်ခွက်၊ ဆေးတံသောက်ဘို့ ဆေးနဲ့နဲ့ငယ်ပြီးဘာပါဘဲ၊ ကျုပ်ဂါသနာက ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့မြင်လှ၊ ကြားရပြီး ဒီဘက်က ပဟုသုဘနဲ့ တိုင်းပြည်ကို အကျိုးပြုရမယ် ကျုပ် ကျေနပ်တာပါဘဲ”

ကျွန်တော်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ခန့်မျှ ဦးထင်ကျော်နှင့် ပေါင်းသင်း လာခဲ့သဖြင့် ဦးထင်ကျော်၏ အပြုအမူ အနေအထိုင်များသည်လည်း ကျွန်တော်အား ကူးစက် လာတော့၏။ ယင်းတို့သည်ကား တစ်တရာ စဉ်းစားဘို့မျှက ဦးထင်ကျော်ကဲ့သို့ ဆေးတံကို ခဲ၍ စဉ်းစားတတ်ခြင်း၊ ဆေးတံကို စွဲလာခြင်း၊ နံနက်ခင်းများတွင် လမ်းလျှောက်တတ်ခြင်း၊ အလွန် သေးငယ်သော အဖြစ်အပျက်ကလေးကိုပင် နက်နဲစွာ စဉ်းစားလိုခြင်း၊ ထိုအဖြစ်အပျက်လေးမှ အမှန်နှင့်အမှားကို ခွဲခြားဝေဖန် လာတတ်ခြင်း စသည်တို့ဖြစ်၏။ အကြားအမြင် ဗဟုသုတနှင့်တကွ ပညာဉာဏ်လည်း ထက်သန်တိုးတက်လာတော့၏။

ဦးထင်ကျော်သည် သူလိုက်ပါဆောင်ရွက်နေသည့် အမှုများတွင် ကျွန်တော်အား မကြာ ခဏအကူအညီ ခေါ်လေ့ရှိသဖြင့် ဤကဲ့သို့ ကူညီရခြင်းကိုပင် ကျွန်တော်မှာ ဂုဏ်ယူမိ၏။ တခါ တရံ ကျွန်တော်၏ နံ့ချာမျှ၊ ညှဉ်းမျှ၊ နှေးကွေးမှုများအတွက် ဦးထင်ကျော်သည် အလွန် စိတ်မြန်သောသူတယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်အား အပြစ်တင် တတ်သော်လည်း ၎င်းမှာ စိတ်မြန်သလောက် နဂိုစိတ်ကောင်းသူ ဖြစ်သဖြင့်...

“ကျုပ်ပြောတာ စိတ်များဆိုးသားသလား ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်က ဒီလိုဘဲဗျို့၊ စိတ်ထဲက ပါလို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ပြောစရာရှိယင် ဒိုးကနဲ ဒေါက်ကနဲ ပြောလိုက် တတ်တယ်၊ နောက်မှ တောင်းပန်ရ၊ တောင်းပန်ရ...”

ဟု ပြောရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်းအား မည်သည့်အခါမျှ စိတ်ဆိုးသည်ဟူ၍ မရှိဘူးချေ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုသည် အလွန် အဆင်ပြေလျက် ရှိခဲ့လေသည်။

တနေ့တွင် ကျွန်တော်သည်အလုပ်မပြန်လာရာ ဦးထင်ကျော်မှာ အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ကြိမ် ပက်လက် ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ၎င်း၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆေးတံမှ မီးခိုးများ အလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခက်ခဲသော ပြဿနာတခု ပေါ်လာတိုင်း သူသည် ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်၌ ဆေးတံကိုသောက်ယင်း ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစား၍ နေလေ့ရှိ၏။

မျက်လုံးတဖက်ကိုပွင့်၍ ကျွန်တော်အား ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အနီးရှိ ကုလားထိုင်သို့ ဝင်၍ ထိုင်ရတော့၏။

ကျော်။ “ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ဗျနော် ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်က တခုခုကို အာရုံစိုက်မိပြီ ဆိုလျှင် ဘာမှမမြင်ဘူး၊ ဘာမှလဲမကြားဘူး၊ အာရုံကြောဆိုတာ အမြင်တန်းနေတုန်းမှာ အနှောက်

အယုက်ကလေးတစ်ခု ဝင်လာယင် တခါထဲ ပြတ်သွားပြီး အစက စိတ်ကူးတွေဟာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန် တတ်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ကျုပ်စဉ်းစားရော့ရယ် သာမန်ကာရန်ကား မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံး ဒီဂရီအထိ နက်နက်နဲနဲစဉ်းစားတတ်တယ်၊ မပြစ်နိုင်တဲ့ လမ်းပေါက်တွေမှန်သမျှ အကုန်ရှောက်ပိတ်ပြီး နောက်ဆုံး ပြစ်နိုင်တဲ့ လမ်းဆုံးအထိ လိုက်တဲ့သဘောပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်။ ။ “နေပါအုံး၊ ဘာတွေများ ဒါလောက်တောင် စဉ်းစားနေရတာလဲ ဆရာကြီးရဲ့”

ကျော်။ ။ “ဒီလိုဗျာ လူတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားကို ရေးတဲ့စာအုပ်တွေတော့ အတော် များများ ဖတ်ဘူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခွေးအကြောင်းရေးတဲ့ စာအုပ်တော့ ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ ဇာန်မရှိ သေးဘူးထင်တယ်၊ ဒီတော့ ခွေးအကြောင်း ကျုပ်စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးမလားလို့”

“ဟာ...လူတယောက်က ရေးသွားပြီဗျ၊ တယ်ရီယာရော၊ ခွေးသမင်ရော၊ ခွေးဘီလူး၊ ဘလပ်ဟောင်း အင်းခွေး၊ ရှမ်းခွေးကစပြီး နိုင်ငံခြားခွေးအမျိုးမျိုးအကြောင်း အားလုံးစုံနေတာဘဲ၊ ကျွန်တော်တခါ ဖတ်လိုက်ရ ဘူးတယ်”

“ကျုပ်ဖတ်ဘူးပါတယ်၊ ကျုပ်ရေးမှာက ဒါမျိုးမဟုတ်ပါဘူးကိုတင်မောင်၊ ခွေးဟာ ခြေ လေးချောင်းသတ္တဝါထဲမှာ ဘယ်လိုထူးခြားတယ်၊ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်ရှိတယ်၊ လူကိုဘယ်လိုဆက်ဆံ တယ်၊ သခင်ကိုဘယ်လိုသိတယ်၊ ဘယ်လိုချီသေတယ်၊ သူတို့ရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်ဓာတ်၊ သူတို့ ဥပဒ်ချုပ်”

ကျွန်တော်။ ။ “တိရစ္ဆာန်မှာ ဥပဒ်ချုပ်ရှိလားဗျ”

“ပိုတာပေါ့ကိုတင်မောင်၊ လူမှာချုပ်ရလွယ်တာယ သွားဟန် လာဟန် အမူအယာရှိသလို တိရစ္ဆာန်တွေမှာလဲရှိတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့က သဘိမဏထူးလို့သာ”

အင်း...ဟုတ်မှာဘဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားရေးမှာ ဆက်ပြောပါအုံး”

“ခွေးဟာ သခင်ရဲ့ အနေအထိုင် အကျင့်စာရိတ္တကိုလိုက်တတ်တယ်၊ သခင်သဘောကောင်း ယပ် ကောင်းတဲ့အလျောက်၊ သဘောဆိုးယပ် ဆိုးတဲ့ အလျောက် အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းတဲ့ ခွေးရှင်ရဲ့ ခွေးဟာကောင်းတယ်၊ ပုန်လို့တဲလူရဲ့ ခွေးဟာ ရန်လိုဘတ်ဘယ်ပေါ့ဗျာ၊ အိမ်မှာပစ္စလက္ခ မွေးထားတဲ့ ခွေးပဲစားတွေ ခွေးလေခွေးလွင့်တွေကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျကျနန တယုတယ မွေးတဲ့ခွေးကိုပြောတာ”

“ဒီလိုဆိုယင်တော့ တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသားဘဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ကိုတင်မောင်၊ ပညာဆိုတာ နက်နဲနဲနဲလိုက်လေလေ ခက်လေသေမဟုတ် လားဗျ၊ သူတို့နိုင်ငံမှာတော့ ဘာအကြောင်းဘဲရေးချေ၊ ပုံပေါင်းများစွာအချိန်ယူ သုတေသန လုပ်ပြီးရေးတော့ဘယ်မှတ်လောက်သားလောက်ပိုတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာတော့ ဝတ္ထုတောင် ပညာသားများများပါလာယင် စာဖတ်လူတွေက စိတ်ဝင်စားကြသလိုဖြစ်နေတယ်”

ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍...

“ဒီလိုဗျ ခွေးများရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားအကြောင်းကို ပြောရကတခြားမဟုတ်ဘူး၊ အခု ကျုပ်လိုက်တဲ့အမုန့် ပတ်သက်နေလို့ဘဲကိုတင်မောင်၊ အခုက ကြိုးဝဘုကို ထူးသားသလို ဖြစ်နေ တာ၊ သေချာနေတဲ့ကြိုးစကိုချအောင်ရှာပြီး ကျုပ်ကဖြေဆိုဘဲ၊ အခုကပါမောက္ခကြီးတဦးရဲ့ ကိစ္စဗျ၊ သူတို့တက္ကသိုလ်နယ်မြေမှာ သတ္တဗေဒပါမောက္ခကြီးဦးကောင်းမြတ်ဆိုယင် မသိတဲ့လူမရှိဘူးသုမွေး

ထားတဲ့ ဘလပ်ဟောင်း(Blood Hound)မျိုးခွေးကြီးဟာ အခုတလော သူ့ကို ပြန်ကိုက်တာ နှစ်ခါရှိနေပြီတဲ့ဗျ။ ခွေးကြီးကိုနိုင်ငံခြားက တထောင်ပေးပြီး ဝယ်လာခဲ့တဲ့ခွေး၊ အင်မတန်လိမ်မာ တယ်၊ သစ္စာရှိတယ်၊ သခင်ကိုအင်မတန်ချစ်တယ်၊ ဒီလိုတသက်လုံးနေလာပြီး အခုမှ သူ့သခင်ကို ပြန်ရန်မူတာ အကြောင်းဟာရှုံ့ရမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စဘဲ ကိုတင်မောင်”

“တကယ်လို့ ခွေးကရူးနေယင်ကောဗျာ”

“ဒီလိုဆိုယင်တော့ စဉ်းစားဘို့ပေါ့ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စမှာတော့ ခွေးကြီးဟာ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှမကိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့သူ့သခင်ကိုကိုက်တာလဲ အချိန်အခါရွေးပြီး ကိုက်တာဗျ၊ အဲဒါ ထူးဆန်းတယ် ကိုတင်မောင်၊ သိပ်ထူးဆန်းတာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ မောင်သန်းထွတ်ထောက်လာယင် ကျုပ်မေးစရာမြန်းစရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ဒီတော့ အမူအကြောင်း ခင်ဗျားလဲပိုသိရောပေါ့”

သိရှိစဉ် အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ ခပ်ဆပ်ဆပ်ခေါက်သံ ကြားရသဖြင့် မောင်ဘိုးလူက သွားထွက်ဖွင့်ပေးရာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့လူရွယ်တယောက် ဝင်လာလေသည်။ လူရွယ်မှာ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်သနားကမားရှိပြီးလျှင်အင်္ဂါရုပ်ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် အားကစား သမားတယောက်ဖြစ်ဟန်တူ၏။ အဝတ်အစားကို ပိုမိုသပ်ယပ်စွာ ဝတ်ထားလျက် လူကြီးများကို လည်း ရိုသေလေးစားသည့် အမူအယာမျိုးရှိလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်အား မသိမသာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဦးထင်ကျော် ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်တလုံးတွင် ထိုင်ကာ မျက်လွှာကို ချလိုက်၏။

ထွတ်။ ။ “ကျွန်တော်ကိစ္စက အင်မတန်လျှို့ဝှက်ရမယ်ကိစ္စပါဦးထင်ကျော်၊ ပါမောက္ခကြီး ဦးကောင်းမြတ်နဲ့ ကျွန်တော်ဘယ်လိုအခြေအနေမှာရှိတယ်ဆိုတာအထူးပြော စရာမလိုပါဘူး၊ ဒီတော့ ဦးထင်ကျော်နဲ့ ကျွန်တော့အပြင်တခြား”....

ဦးထင်ကျော်က ကြားဖြတ်၍....

“ဒီက ဦးတင်မောင်က တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး မောင်သန်းထွတ်၊ ကျုပ်နဲ့အတူတူနေတဲ့ လူပါ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပြောတဲ့စကားတွေဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပေါက်ကြားရဘူးဆိုတာ ဦးတင်မောင်အတွက် ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်”

ထွတ်။ ။ “ဒီလိုဆိုယင် ကောင်းပါလေရဲ့ ကျွန်တော်ပြောတာ အားနာစရာ ဖြစ်နေပြီ”

ကျော်။ ။ “ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ အားနာစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်သန်းထွတ်ရဲ့ အခြေအနေ ကိုလဲ ကျုပ် ခိုပ်စားမိပါတယ်”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်အား မောင်သန်းထွတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် မောင်သန်းထွတ်မှာ ကျောင်းချိန်မဟုတ်သော အချိန်များ၌ ဦးကောင်းမြတ်၏ သုတေသနများကို ကူညီနေသူဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်လည်း ၎င်းအား ဦးကောင်းမြတ်က သူတိုက်အောက်ထပ်တွင် အခန်းတခန်းပေးထားကြောင်း၊ ပါမောက္ခကြီးက ဦးကောင်းမြတ်၏ တဦးတည်းသော သမီး ကို ၎င်းမြတ်နှင့် လူငယ်တို့ ဘာဝ မေတ္တာမျှကြ၍ စေတနာကြောင်းလမ်းထားသူ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့နောက်....

“ကဲ ဒီတော့ ဆရာကြီးဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ ကိစ္စကို မောင်သန်းထွတ်ဆရာ ကျုပ်ဆရာ ဟောဒီက ဦးတင်မောင်ဆရာ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ဖြေရှင်းကြရုံဘဲ ရှိတယ် မောင်သန်းထွတ်၊

မောင်သန်းထွတ်က ဆရာကြီးအပေါ် ကြည့်ညှိလေးစားသလောက် ကျုပ်တို့ကလဲ လေးစားပါတယ်။ လျှို့ဝှက်ရမဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ လျှို့ဝှက်ထားဘို့ ကျုပ်က တာဝန်ယူပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဦးတင်မောင်က ကျွန်တော် အကြောင်း သိပြီးပြီလား ခင်ဗျာ....”

ကျော်။ ။ “ပြောဘို့လဲ အချိန်မရှိလို့ ကျုပ် မပြောရသေးဘူး မောင်သန်းထွတ်”

ထွတ်။ ။ “ဒီလိုဆိုယင် အခု နောက်ထပ်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စလေးတွေကို မပြောခင် အစကချီပြီး ကျွန်တော် ပြောရမလား ခင်ဗျာ”

ကျော်။ ။ “ကဲပါလေ.... မူလကစပြီး ဖြစ်တာကလေးတွေ ကျုပ်ဘဲ ပြောပြပါ့မယ်၊ ဒီလိုဗျာ.... ကိုတင်မောင်ရဲ့ ပါမောက္ခ ဦးကောင်းမြတ်က အင်မတန် သစ္စာသမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံပြီး ကျောင်းသား တွေသာမက အရပ်ကဲကထေ၊ သူ့အထက်က လူကြီးတွေကပါ လေးစားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတယောက် ဘဲဗျာ၊ သူက မုဆိုးဖိုကြီး သမီးကလေးတယောက် ခင်နှင်းမြတ်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ ဒီကလေးမက မနှစ်ကဘဲ ဒီဂရီရပြီး တက္ကသိုလ်မှာဘဲအခု အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ ဟောဒီက မောင်သန်းထွတ်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးပေါ့၊ ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၄-၅ လ လောက်က အခြေအနေဟာ တမျိုးဖြစ်လာတယ်၊ ဦးကောင်းမြတ်ကအသက် ၆၁ နှစ်ရှိပြီ၊ သူဟာ မသန်းကြွယ်ဆိုတဲ့ ဆရာမကလေး တယောက်ကို မေတ္တာရှိပြီး ကျုပ်တို့ ကလေးစကားနဲ့ပြောရမယ်ဆိုယင် ပိုး ပန်း ခဲ့တာ ပေါ့ဗျာ၊ ဆရာမ မသန်းကြွယ်က အသက် ၃၀ တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ ဂုဏ်လဲချော သဘောလဲ သဘော ကောင်းဖြစ်ပြီး လူချစ်လူခင်များမဲ့ မိန်းကလေးတယောက်တဲ့ဗျာ၊ ဒီတော့မသန်းကြွယ်က ဘယ်နည်း နဲ့မ ဦးကောင်းမြတ်နဲ့ သဘောတူနိုင်ဘို့မရှိတဲ့ အခြေအနေ ရောက်နေတယ် ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ”

ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍....

“အစိုးကြီးက ဘာဘဲလုပ်လုပ် သူများထက် ထူးထူးခြားခြား လွန်လွန်ကဲကဲ လုပ်တတ်တဲ့ ဝါသနာရှိတယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့လဲ ပြည့်စုံတော့ ဘာမဆို လင်ဆုပေါက်တာပေါ့ဗျာ၊ သူမေတ္တာ ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးက အစိုးကြီးရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း လုပ်တတ်တဲ့ စိတ်သဘောကို ပဓာနမထားဘဲ မေတ္တာရှိသတဲ့ဗျာ၊ ဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကွားခြားနေတာက အသက်အပိုင်းအခြားဘဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍....

“အဲဒီအချိန်မှာ ပြဿနာလေးတခု ပေါ်လာတယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ ဦးကောင်းမြတ်ဟာ အရင်ကဘယ်ကိစ္စ ခရီးထွက်လေ့ မရှိဘဲ ခရီးထွက်လာတယ်၊ တခါခရီးထွက်ယင်လဲ အနည်းဆုံး ၁၅ ရက် အရက် ၂၀ လောက် ကြာတတ်သတဲ့ကိုတင်မောင်ရဲ့၊ ပြီးတော့ခရီးထွက်က ပြန်လာတဲ့အခါ မှာလဲ တခါထဲ မောပန်းပြီး အစားပျက် အသောက်ပျက်နဲ့ လူမမာကြီးဖြစ်ပါရေတဲ့၊ ဘယ်ကို သွားပြီး ဘယ်ကပြန်လာတယ်ဆိုတာလဲ ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ အင်မတန်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်တဲ့ လူကြီးတယောက်ဖြစ်ပေမယ်၊ သူခရီးထွက်တဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ဘယ်သူကမှမေးလို့မရဘူး၊ သူလုပ် ဘယ်သူ ကိုမှမပြောဘူး၊ ဒါနဲ့ တနေ့တော့ ကချင်ပြည်နယ် ဆွမ်ပရာဘွမ်မြို့က သူ့ သူငယ်ချင်း လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအရာရှိတယောက်ဆီက ဦးကောင်းမြတ်ကို သူတို့မြို့နယ်က အင်မတန်ချောင့်ကျတဲ့

‘ဗူးကျင်ကုရွာ’မှာမမျှော်လင့်ဘဲ ခြင်္သေ့လိုက်ရသတဲ့ကိုတင်မောင်ရဲ့ အဲဒီရွာကလေးကဆွမ်းပရာဘွမ်မြို့နဲ့ ‘ဘုန်းဝါဘု’ တောင်ကိုသွားတဲ့ လမ်းရွာ ၅ ရွာရှိတဲ့အနက်က နောက်ဆုံးရွာဘဲဗျ၊ ဒီလမ်းတွေက မြင်းထိုလည်းတို့ ရထားတို့ သွားနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခြေလျင်ဘဲသွားရတယ်”

အဲဒီခြေလျင်လမ်းတွေလဲ အင်မတန်ကြမ်းတမ်းပြီး အတက် အဆင်း အင်မတန်များသတဲ့ ၊ တခါတလေကျောက်ထူကြီးပေါ်ကို တက်သွားရတယ်၊ တခါတလေလဲ အင်မတန်နက်တဲ့ လျှိုကြီး တွေ ဆင်းသွားရတယ်၊ အစိုးရတာဝန်ဝတ္တရားနဲ့ မလွဲသာလို့သွားရတဲ့ လူတွေကလွဲပြီး ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေ အဆောက်အပေါက်မရှိသလောက် နည်းပါးတဲ့ နေရာပေါ့ဗျာ၊ အစိုးကြီးဟာ မကြာခဏအိမ်ကခရီးထွက်လေ့ရှိတယ်၊ ထွက်ယင်လဲ ၁၅ ရက်လောက် အနည်းဆုံး ကြာတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလိုချောင်ကျတဲ့နေရာမျိုးမှာလဲ သူ့ကိုမမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့ရပြန်တယ်၊ သူ့ဘယ်ကို သွားတယ်ဆိုတာလဲ ဘယ်သူမှမသိရအောင် လျှိုဝှက်ထားတယ်ဆိုတော့ အားလုံးကိုခြုံပြီးကြည့်ယင် ဦးစားစရာချည့်ဘဲကိုတင်မောင်”

ကျွန်တော်။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့”
 (ဦးထင်ကျော်ကဆက်လက်၍)

“သူ့သွားလာတာကို လူမသိစေချင်ဘူးဆိုတာကတော့ သူ့ရဲ့ လျှိုဝှက်ချက် တခုပေါ့ဗျာ၊ ပြန်လာတဲ့အခါ ခရီးပန်းပြီး ခြေပြစ်လက်ပြစ် ၃-၄ ရက်ဖြစ်တာ သူ့ စိတ်ဟာတမျိုး ပြောင်းလာ သတဲ့ဗျ၊ သူဟာအရင်ကလိုမဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲမှာတခုခု လျှိုဝှက်ထားသလိုလို သူ့လျှိုဝှက်မှုကို အိမ်သားတွေမသိစေချင်သလိုလို၊ သူ့လုပ်ကိုင်နေတာကို တခြားလူတွေမြင်သွားမှာစိုးသလိုလိုဖြစ်နေ သတဲ့ဗျ၊ သူ့သမီးကဒီအကြောင်းတွေ မြင်သွားရိပ်မိလေတော့ သူ့အဖေကိုအမျိုးမျိုးပရိယာယ်နဲ့ ချော့မေးပေမဲ့ နဲ့နဲ့ကလေးမှမရဘူး၊ အရိပ်အမြက်တောင် မသိရဘူး၊ တနည်းပြောရမယ်ဆိုယင် အစိုးကြီးဟာ သတိကောင်းပေမဲ့ သူ့စိတ်ဟာ အရင်ကလိုမဟုတ်ဘဲတမျိုးတပုံ ပြောင်းနေတယ်လို့ ခင်နှင်းမြတ်ကရော ဟောဒီက မောင်းသန်းထွက်ကရော ထင်နေကြတယ်။ မောင်သန်းထွက်ကိုယ်တိုင် ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းလို့မရဖြစ်နေတယ်၊ ဟုတ်တယ်စဟုတ်လားမောင်သန်းထွက်”

ထွတ်။ ။ “မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လဲဦးထင်ကျော်ရဲ့ အကူအညီ တောင်းရတာပါ”

ကျော်။ ။ “ကဲ...ဒီတော့လူနဲ့ခွဲတဲ့နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်းကဖြစ်တာကိုဟောဒီကကိုတင်မောင်လဲ ကြားရအောင် မောင်သန်းထွက်ကိုယ်တိုင် ပြောစမ်းပါအုံး”

ထွတ်။ ။ “ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမျိုးဆိုပေမဲ့ တူအရင်း သား အရင်းလိုချစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲသူ့ကို ဆရာသမားလောက်သာမကဘူး ကိုယ်ဖခင်လို့ ဦးလေးလို လေးစားချစ်ခင်ပါတယ်၊ တယောက်နဲ့တယောက် ဘာမှမနားကွယ်ဘဲ အလုပ် လုပ်စရာ ပြောစရာဆိုစရာရှိယင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့အလုပ် ကို အောက်ခြေသိမ်း လုပ်ကိုင်ပေးရတဲ့လူဆိုတော့ သူ့ဆီကို စာရွက်စာတမ်းမှန်သမျှ သူ့နေရာနှင့်သူ ခွဲခြားပေးရပါတယ်၊ ဒါနဲ့ သူ ခရီးထွက်ရာက အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာပြီး နှစ်ရက်လောက် အကြာမှာ ဆွမ်းပရာဘွမ်ကရောက်လာတဲ့ စာတွေကို မဖောက်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ကြည့်ဘို့ စားပွဲပေါ်လာတင် တားရမယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ဒီစာတွေမှာထူးခြားတာ တခုက တံဆိပ်ခေါင်းကပ်တဲ့နေရာအောက်မှာ

www.burmeseclassic.com

ငင်နိန့် ကြက်ခြေခတ် နှစ်ခု ပါရှိတယ်။ ဒီစာတွေကို ဆိုလိုတာပါဘဲ ခင်ဗျာ၊ အယင်ကလဲ အဲဒီ စာမျိုးတွေ ရတူးပါတယ်။ လိပ်စာတပ်ထားတဲ့ လက်ရေးက ကောင်းကောင်း မပီသဘူး။ ဒီစာတွေကို ပြန်တစ်ခါမှာလဲ ကျွန်တော် ကိုလက်နှိပ်စက်နဲ့ အချိန်မခိုင်းဘူး၊ လက်ရေးနဲ့လဲ အရေးမခိုင်းဘူး၊ သူကိုယ်တိုင်ရေးပြီး ပြန်တယ်”

ကျော်။ ။ “ဪ...ဒါထက် သေတ္တာကလေးအကြောင်း ပြောစမ်းပါအုံး”

ထွတ်။ ။ “ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ သူ ခရီးထွက်ရာက ပြန်လာတိုင်း သေတ္တာအနက်ကလေးတလုံး အမြဲပါတယ်။ ဒီသေတ္တာအနက်ကလေးက ကချင်တို့လို တောင်ပေါ်သားတွေ သုံးလေးရှိတဲ့ ရွားနှစ်ကောင် လုပ်ထားတဲ့ လက်ဆွဲသေတ္တာကလေးမျိုးပေါ့ဗျာ၊ အဖိုးဘက်မှာ သူတို့ တိုင်းရင်းသား လက်ရာနဲ့ ထုထားတဲ့ ပန်းခက်ကလေးတွေပါတယ်။ ဒီသေတ္တာကလေးကိုတော့ စားပွဲနောက်က ဘီရိုအံဆွဲထဲမှာ အမြဲသိမ်းထားတယ်။ ဒါနဲ့ တနေ့တော့ မှတ်ပုံတင် စာအိတ်ပေါ်မှာ တံဆိပ် ရိုက်ဘို့ ချိတ်တောင့် လိုတာနဲ့ ကျွန်တော်က ဘီရိုအံဆွဲ သွားဖွင့်ပြီး သေတ္တာကလေးကို ဖယ်လိုက်တဲ့အခါ အဖိုးကြီးဟာ အခန်းထဲဝင်လာတာနဲ့ ပက်ပင်း တွေသွားတာကို ခင်ဗျာ၊ ဒီအခါ အဖိုးကြီးဟာ ဒေါသပူနံ့ထပြီး ကျွန်တော့်ကိုဆိုလိုက်ပြောလိုက်တာခင်ဗျာ၊ ရုတ်တရက်ပေါ့ဗျာ၊ သူ့ ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပစ္စည်းကို ဘာဖြစ်လို့ သွားကိုင်ရသလဲ၊ ခေတ်ပညာတတ်မြတ်ရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့သူများရဲ့တိုင်းရေးကိုယ်တာကို ကိုင်ရသလဲဆိုတာမျိုးပေါ့ခင်ဗျာ၊ မြည်တုန်တောက်တီးလိုက်တာ ပြောစရာမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်က ဒီအံဆွဲထဲမှာ ချိတ်တောင့်ရှိသလားလို့ ရွာမိတဲ့အကြောင်း၊ သေတ္တာကို ဖွင့်ဘို့ မကြံမိတဲ့အကြောင်း ခပ်အေးအေးဘဲ ပြန်ပြောပြီး သူပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံလိုက်ပါတယ်။ စိတ်တော့ ဆိုးတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို တခွန်းမှ ကျွန်တော် ပြန်မပြောပါဘူး”

မောင်သန်းထွတ်သည် အိတ်ထဲမှ ခါးပိုက်ဆောင် ခိုင်ယာရီကလေးကို တုတ်ယူလိုက်ပြီး နောက်...

“အဲဒါက ငှက်လိုင်လ ၂ ရက်နေ့က ခင်ဗျာ”

ကျော်။ ။ “ဒီအချက် အရေးကြီးတယ် မောင်သန်းထွတ်၊ နေ့ရက်ကို သေသေချာချာ မှတ်ထားပေတော့”

“ကျွန်တော် ဆရာကြီးဟာ အင်မတန် သဘောသကားယ မြည့်ဝတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ခင်ဗျာ၊ အခုမှတယ်လို့ ဖြစ်ရတယ်မသိဘူး၊ စကားကိုတောင် အယင်က မာမာ ပြောတတ်တဲ့ လူတယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီ နေ့မှာဘဲ ခင်ဗျာ၊ ‘တိုက်ဂါး’ဟာ သူ့ကိုခန့်မယ် ကြံတာ”

“သူ့ ခွေးကြီးကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီနောက် စက်တဘီလ ၁ ရက်နေ့မှာတော့၊ ဒီနောက် ၂၀ ရက်နေ့မှာ တခါ သုံးခါရှိပြီ၊ တိုက်ဂါးဟာ သခင်ကို အင်မတန် ချစ်ပြီး အားကိုးရတဲ့ အကောင်ကြီးပါ ခင်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အခုမှ ဆရာကြီးကို ရန်လုပ်နေရသလဲ မပြောတတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ဆရာကြီးက ကျွန်တော် ပြောတာတွေ ရှည်လွန်းတို့ ညည်းငွေ့လာတယ် ထင်တယ်”

မောင်းသန်းထွတ်သည် ဦးထင်ကျော် မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိသဖြင့် ကျွန်တော် လည်း ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဦးထင်ကျော်မှာ မောင်သန်းထွတ် ပြောသောစကားများကို မကြာသကဲ့သို့

မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ကာ ဆေးတံကို အငွေ့တထောင်းထောင်းထွက်အောင် ဖွာလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ဆေးတံကို ပါးစပ်မှ ဖြုတ်လျက်...

“ဆန်းတယ်ဗျို...ဆန်းတာမှသိပ်ဆန်းတယ်” ဟု မျက်နှာခပ်ပြီးပြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍ “ခင်ဗျားအခုပြောတာဟာ နောက်မှဖြစ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးမဟုတ်လား၊ အတော်ဆန်းတာဘဲ၊ ကဲ...မောင်သန်းထွတ်က နဲ့နဲဆက်ပြောပါအုံး”

ထွတ်။ “ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဇူလိုင်လ ၂၇ ရက်နေ့ည နာရီပြန် ၁ ချက်ထိုးလောက်မှာ ကျွန်တော်အိပ်ရာကလန်နှိုးတယ်၊ ကျွန်တော် ကိုပေးထားတဲ့အခန်းက အိမ်ကြီးရဲ့ ခြေရင်းဘက်အစွန်ဆုံးအခန်းကိုခင်ဗျ၊ အဲဒီအခါနဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်က ကျွန်တော် အခန်းရှိတဲ့ဘက်ကို တဖြေးဖြေးလျှောက်လာနေတဲ့ ခြေသံကြားရတယ်၊ အဲဒီခြေသံကတော့ လူတယောက်ဟာ အဘိုးကြီးအိပ်တဲ့အခန်းဘက်က လှေကားရှိတဲ့ဘက်ကို လာနေတဲ့အသံမျိုးဘဲခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် အခန်းက အစွန်ဆုံးအခန်းဆိုတော့ လှေကားကီဆင်းယင် ကျွန်တော် အခန်းရှေ့က ဖြတ်ဆင်းရတယ်၊ ဒါနဲ့ ပြုတ်တင်းပေါက်ကို တံခါးဖွင့်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ရှေ့ဝင်တာတလျှောက်လုံး မှောင်နေတာဘဲ၊ ဘာမှ မမြင်ရဘူး၊ နို့ပေမဲ့ ခြေသံကား လှေကားကိုဆက်ပြီး လျှောက်လာသံကြားရတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဆက်ပြီး ကြည့်နေမိတယ်၊ ခြေသံဟာ တဖြေးဖြေး နီးလာတဲ့အခါ လှေကားနဲ့ ၁၀ ပေလောက်ဝေးတဲ့နေရာမှာ လမ်းခတ်မီးတိုင်က သစ်ပင်ရိပ်တွေကိုဖြတ်ပြီး ဝင်တာဘက်ကို ထိုးနေတဲ့အလင်းရောင်ကလေးတခုရှိတာကိုးခင်ဗျ၊ အဲဒီအလင်းရောင်ကလေးဆီကိုရောက်မှ ကျွန်တော် မြင်ရတော့တာပါဘဲ ဦးထင်ကျော်၊ လူတယောက်ဟာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလက်နှစ်ဖက် ရှေ့ထောက်ပြီး လာနေတာတွေရတာပါဘဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် မျက်စိကိုတောင် ကျွန်တော်မယုံနိုင်သလိုဖြစ်ပြီး ငါဟာ မျက်စိမျှားမှားနေသလားလို့ မျက်စိမျှားတောင်ပွတ်ကြည့်မိသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဗြုန်းဆို တံခါးဖွင့်ထွက်လိုက်တော့ ရိပ်ကနဲ ကျွန်တော် ကိုလဲ မြင်လိုက်ရော သူဟာ ဗြုန်းကနဲမတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် ကို ဘာပြောလိုက်မှန်း မသိဘူး တချက်လှမ်းပြောပြီး လှေကားအတိုင်း ငိုက်စိုက်နဲ့ ဆင်းသွားတာပါဘဲခင်ဗျ၊ အဖြစ်ကတော့ မယုံနိုင်အောင် ဆန်းတာပါဘဲ”

ဦးထင်ကျော်က ကျွန်တော် ဘက်သို့လှည့်၍...

“ဘယ်နှယ်လဲဗျို ကိုတင်မောင်၊ ဒါ...ခင်ဗျားဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူးဗျာ”

ကျော်။ “လမ်းဘက်ဆိုတဲ့ ဒုလ္လာရောဂါတမျိုးနဲ့တယ်၊ ဒီရောဂါမျိုးက ကျုပ်တို့ဗမာပြည်မှာတော့ မတွေ့ရဘူး၊ အေးလဲခိုင်ခံ့တွေမှာတော့ရှိတယ်လို့ ကျုပ်ကြားဘူးတယ်၊ ဒီရောဂါက မခံနိုင်အောင် ခါးကိုက်လာပြီး အခုလိုလေးဘက်ထောက်သွားရတဲ့အခါမှ အတော်အတန်သက်သာသတဲ့ဗျ၊ ထူးဆန်းတဲ့ဝေဒနာတမျိုးပေါ့ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ဒါလဲမဟုတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုသန်းထွတ်လဲ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လိုက်ရော၊ သူလဲ ဗြုန်းကနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ထွတ်။ ။“ဆရာကြီးဟာ ကျန်းမာတယ်ခင်ဗျ၊ ဦးထင်ကျော်လို့ပြောသလိုလဲ ဟုတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ မကျန်းမာလို့ ဆရာဝန်ခေါ်ရတယ်၊ သေးထိုးရတယ်တခါမှပျံ့ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ရော မခင်နှင်းမြတ်ရော ဒီအတွက် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေတာနဲ့ ဦးထင်ကျော်ဆီပြေးလာတာပါပဲခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စ ပုလိပ်ကိုတိုင်ရမဲ့ ကိစ္စလဲမဟုတ်ဘူး၊ လူသိလဲခံဝံ့တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ဒါပါဘဲ ခင်ဗျာ”

ဦးထင်ကျော်က ကျွန်တော် ဘက်သို့လှည့်၍....

“အခုပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အတော်ထူးဆန်းတာဘဲ ကိုတင်မောင်၊ ခင်ဗျားကောဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ ပြောစမ်းပါအုံး”

ကျွန်တော်။ ။“အိပ်မက် မက်လို့ ထသွားတာများလား မပြောတတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ပိုးပန်း နေတဲ့ ဆရာမလေးကိစ္စ”

“မဟုတ်နိုင်ဘူး ကိုတင်မောင်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ တိုက်ဂါးဟာ သူ့သခင်ကို မကြာမကြာ လိုက်ကိုက်နေတယ်ဆိုတာကလဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်အကြံပေးချင်တာက....”

ဦးထင်ကျော်၏ အကြံပေးချက်ကို ကျွန်တော်တို့ မကြားလိုက်ရတော့ချေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုခဏ၌ အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်လာပြီးလျှင် အသက် ၂၀ကျော်ကျော်ခန့်ရှိ လှပ ချောမော သော အမျိုးသမီးကလေးတယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ ပို့ ရာ သို့ဝင်လာရာ ကိုသန်းထွတ်သည် နေရာမှ ကပျာကယာထပြီးနောက်....

“အလို....မခင်နှင်းမြတ်”

....ဟု ကမန်းကတန်းပြောလိုက်လေသည်။

ဦးထင်ကျော်က မိန်းကလေးအား နေရာထိုင်ခင်းများပေးလိုက်၏။

ပျို။ ။“ကျမ အိမ်မှာ တယောက်ထဲမနေဝံ့လို့ ကျမ ဒီကို လိုက်လာတာဘဲကိုသန်းထွတ်”

“ဆရာကြီး ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့သမီး ခင်နှင်းမြတ်ဆိုတာသူပါဘဲဦးထင်ကျော်”

....ဟု ကိုသန်းထွတ်က ဦးထင်ကျော်အား မခင်နှင်းမြတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

မိန်းမပျိုကလေးသည် မောင်သန်းထွတ်၏နံဘေးရှိ ကုလား ထိုင် တလုံး ပေါ်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။ မောင်သန်းထွတ်နှင့် စေ့စပ်ထားသည်ဆိုသော ခင်နှင်းမြတ်မှာ အသက် ၂၀သာသာ မျှပင် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၍ ရုပ်ရည်အလွန်ချောမောသူတယောက်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ၏မျက်နှာမှာ အတန်ငယ်မွေးမြန်လျက်ရှိသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

မြတ်။ ။“ကိုသန်းထွတ်ဟာ မုချ ဦးထင်ကျော်ဆီကို သွားရမယ်ဆိုပြီး ကျမဒီကိုလိုက်လာတာ ပါဘဲခင်ဗျ၊ ကျမအဖေရဲ့ ဇာခြေအနေကိုလဲ ကိုသန်းထွတ်က ပြောပြီးပြီ ထင်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျမတို့ကိုတတ်နိုင်သမျှ ကူညီဖို့ ကျမကိုယ်တိုင်လာပြီး မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်လို့ သဘောထားပါရင်”

ကျော်။ ။“အခုလိုမခင်နှင်းမြတ်လိုက်လာတာ ကောင်းပါတယ်၊ ကဲ...ဒီတော့ နောက်ထပ် ဘာများ ကူးတူခြားခြား ဖြစ်သေးသလဲ ဆိုတာ ပြောခမ်းပါအုံး၊ နောက်ဆုံးအခြေအနေသိရမှ ကျုပ်ကလဲ ပိုပြီး ကူညီနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

မြတ်။ ။မနေ့ညကရှင်၊ အဲဒီနေ့တနေ့လုံးအပေကြီးဟာ ခါတိုင်းထက် ထူးခြားသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ရေချိုးပြီးလို့ ပြီးမှန်းမသိ၊ ထမင်းစားပြီးအိပ်တော့မယ်လုပ်ခါမှ ငါ...ထမင်းစားပြီး ပလာသလို့ မေးလို့မေး၊ ပျက်ကြည့်လို့ကလဲ အိပ်မက် မက်နေတဲ့ လူတယောက်လို စိုက်ချင်ရာ စိုက်ကြည့်နေတတ်တယ်။ သူ စိတ်ဟာ တမျိုးပြောင်းလဲနေသလိုပါဘဲရှင်”

ကျော်။ ။“ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ ပြောစမ်းပါအုံး”

မြတ်။ ။“မနေ့ညက တိုက်ဂါးဟောင် တာနဲ့ ကျမအိပ်ရာကနီးပါတယ်ရှင်၊ တိုက်ဂါးကို စိတ်မချတာနဲ့ အခုတလော ညမှာမလွှတ်ဘဲ နောက်ဖေး ကားခွဲဘေးနားမှာ သံကြိုးနဲ့ချည်ထားပါတယ်”

“ကျုပ်တို့မှာ ဘေးအန္တရာယ်တခုတွေ့လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့က သိနေသလိုပါဘဲရှင်၊ ကျမအခန်းက တိုက်ရဲ့ အပေါ်ထပ် ခြေရင်းဘက် အစွန်ခန်းဖြစ်ပါတယ်။ အခန်းကို အတင်းကအမြဲသေချာခတ်ထားပါတယ်။ ဒါနဲ့ တိုက်ဂါးက ဟောင်လွန်းမကဟောင်လို့ မှန်ပြုတင်းပေါက်ကလွမ်းကြည့်တော့ ဖေဖေဟာ လက်နှစ်ဘက်ကိုဆန့်ပြီး မှန်ပြုတင်းပေါက်နား ကပ်လာတာ မြင်လိုက်ရပါတယ်။ ဦးထင်ကျော်ကတော့ ကျမဟာ အိပ်မက် မက်လို့ အိပ်မက်ထဲမှာမြင်လိုက်ရတယ်လို့ အောက်မေ့မလားမပြောတတ်ဘူး၊ စက္ကန့်၂၀လောက် ကျမဟာ ကြက်သေ သေပြီး ဖေဖေ မျက်နှာကို စိတ်ကြည့်နေမိတာ အမှန်ပါဘဲရှင်၊ ကျမဟာ ပါးစပ်ကလဲ အသံတွက်ပြီးမအော်မိဘူး၊ ကြောင်တက်တက်ကြီးဖြစ်နေမိတာပါဘဲ၊ အဲဒါအမှန်ပါဘဲရှင်”

ဦးထင်ကျော်သည်ခင်နှင်းမြတ်ပြောသော စကားများကိုကြားရသောအခါ ယခင်ကထက်ပင် အံ့အားသင့်၍နေဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

ကျော်။ ။“နေပါအုံး မခင်နှင်းမြတ်ကအပေါ်ထပ်မှာနေတယ်လို့ပြောတယ်၊ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ တိုက်အပေါ်ထပ်ကို အပြင်ကဝင်နိုင်တဲ့လှေကားရှိသလား”

မြတ်။ ။“မရှိပါဘူးရှင်၊ ကျုပ်တို့ မှန်ပြုတင်းပေါက်ဆီကို ရောက်အောင် ဘယ်သူမှ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပတက်နိုင်ပါဘူး၊ သို့ပေမဲ့ ဖေဖေ မျက်နှာမြင်လိုက်ရတာတော့ အမှန်ပါဘဲ”

ကျော်။ ။“ရက်က စက်တင်ဘာ ၅ ရက်နေ့”
(ဖောင်သန်းထွတ်က ကြားဖြတ်၍) “ဦးထင်ကျော် ရက်စွဲတွေမေးတာ အမှန်ပတ်သက်လို့လားခင်ဗျာ”

ကျော်။ ။“ဖြစ်နိုင်လောက်တယ် ကိုသန်းထွတ်၊ အခုနေ့တော့ ကျုပ် အတိအကျ မပြောပါရစေနဲ့အုံး”

ထွတ်။ ။“ဪ...ဦးထင်ကျော်ဟာ စိတ်နောက်တဲ့ဇရာ ဂါမုန့်နဲ့ လဆန်းလဆုတ်ရက်ကို ချိန်ကြည့်နေတာများလားခင်ဗျာ”

“မဟုတ်ပါဘူးကိုသန်းထွတ်၊ ကျုပ်စဉ်းစားတဲ့လမ်းက တလမ်းပါ၊ ဒါနဲ့ ကိုသန်းထွတ်ရဲ့ ခိုင်ယာရီထဲမှာ ဦးကောင်းမြတ် ဒီလိုဖြစ်တဲ့နေ့တွေ ပျက်စီးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့မှတ်တားပါတယ်ဦးထင်ကျော်၊ ကျွန်တော် စာအုပ်ထဲမှာ ရက်စွဲတွေ အတိအကျ ရှိတယ်”

“ကဲ....ဒါဖြင့် ကိုသန်းထွတ်၊ စာအုပ်ကလေး ခဏထားခဲ့နိုင်ရဲ့ မဟုတ်လား”

“ထားခဲ့နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ စာအုပ်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြားကိစ္စမပါပါဘူး”

ဦးထင်ကျော်သည် ကျနော်တက်သို့လှည့်၍....

“ကဲ....ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်တို့ဒီလိုလုပ်ကြစို့ရဲ့၊ အခုမခင်နှင်းမြတ်ပြောတဲ့အတိုင်း တချို့ နေရာတွေမှာ ဦးကောင်းမြတ်ဟာ ဘာတခုမှ အမှတ်မရဘဲ သတ်လစ်နေတဲ့အကြောင်းပြောတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီနေ့မျိုးမှာ ကျုပ်တို့နဲ့ကိစ္စတခုရှိလို့ ချိန်းထားသလိုလုပ်ပြီး ကျုပ်တို့ သွားကြမယ်၊ ဒီအခါ ဦးကောင်းမြတ်ကို ကျုပ်တို့ နိုး နိုး ကပ်ကပ် အကဲခတ်နိုင်တာပေါ့၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ စုံစမ်းမှုစခန်းဖွင့်ရတော့မှာဘဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ မကောင်းဘူးလား”

ထွတ်။ “ကောင်း ပါ တယ် ခင် ဗျာ၊ ဒီအကြံ ကောင်းပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ဒီလို နေ့မျိုးမှာ ဆရာကြီးဟာ အင်မတန်စိတ်ဆိုးလွယ် ဝေါသထွက်လွယ်တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သတိပေးပါရစေ”

ဦးထင်ကျော်က ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်....

“ကျုပ်တို့ ချက်ချင်း လုပ်ကြမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ကျုပ် သဘောအတိုင်း လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းရှိတယ် မောင်သန်းထွတ်၊ နက်ဖြန် မနက် ခင်ဗျားတို့ တက္ကသိုလ် နယ်မြေကို ကျုပ်တို့ ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်”

*

*

*

တနင်းလာနေနံနက်၌ ကျွန်တော်နှင့် ဦးထင်ကျော်တို့သည် ဝတ္တသိုလ်နယ်မြေသို့ရောက်ရှိခဲ့ရာ ပါမောက္ခ ဦးကောင်းမြတ်နှင့် မနိုးမဝေးဆရာဦးဘိုးထိုဆိုသူ၏နေအိမ်တွင် လျှို့ဝှက်စွာခန်းချလျက် ရှိ၏။ ဤကဲ့သို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ ဦးထင်ကျော်သည် ဦးဘိုးထိုအိမ်မှတဆင့် စောင့်ကြည့်ရှုရန် လိုအပ်သောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပထမတွင်ကျွန်တော်မရှိပါ။ ဦးကောင်းမြတ်သည်နံနက်ခင်း တွင် ‘လက်ချာ’များပေးနေရ၍ ၁၁ နာရီအချိန်မှအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကြောင်း သိရ၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ၁၁ နာရီကျော်ကျော်တွင် သူ၏အိမ်သို့တိုက်ရိုက်သွားကြလေသည်။

ဦးကောင်းမြတ်အိမ်သို့သွားသော လမ်းတလျှောက်မှာ ကံတော်ပင်ကလေးများနှင့် တခါ တရံ ပင်လုံးပွင့်လျက်ရှိသော စိန်ပန်းပင်ကြီးများနှင့် ဖုံးတုပ်လျက်ရှိ၏။ လမ်းချိုးတခု ကျွေ့၍ ကိုက် ၂၀ ခန့်သွားမိသောအခါ အတော်အတန် ကြီးမားသော နှစ်ထပ်တိုက်တကိုက်ကို တွေ့ရ၍

တိုက်အပြင်ရှိအုတ်နံရံများမှာ စိမ်းလန်းသော 'အိုင်ဗီ' ခေါ် သစ်ကပ်နှယ်ပင်များဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိပြီးလျှင် အပေါ်ထပ်ခြေရင်းဘက်သော ခန်းတွင် မုန့်ပြုတ်တင်းများကို မြင်ရသဖြင့် ထိုအခန်းမှာ မခင်နှင်းမြတ်နေသည်ဆိုသော အခန်းဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ဆင်ဝင်အောက်တံခါးပေါက်နဘေးတွင်ရှိသော လူခေါ်ခေါင်းလောင်း ကလေးကို နှိပ်လိုက်ရာ အိမ်ဖော်နှင့်တူသော မိန်းကလေးတယောက်က တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ကျွန်တော် တို့လည်း အိမ်တွင်းသို့ဝင်သွားရ၏။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ မတ်တတ်ဝပ်၍ ကျွန်တော်တို့အား ကြည့်နေသူမှာ အသက် ၆၀ ရွယ်ခန့်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်၍ ကြုံ့ခိုင်ထွားကြွင်းသော ကိုယ်အင်္ဂါရှိပြီးလျှင် မျက်နှာအသွင်အပြင်၌ သော် ငုင်း၊ စိတ်မနှံ့သည့် လက္ခဏာဟူ၍ တစ်စုံတရာမတွေ့မြင်ရချေ။ အသက်နှင့် မမျှအောင် မျက်နှာပြည့် တင်းလျက်၊ မည်းနက်သော မျက်လုံးကလေးနှစ်လုံးမှာလည်း လူငယ်လူရွယ်များကဲ့သို့ တောက်ပ လျက်ရှိလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့တွေ့လိုသော ပါမောက္ခကြီး ဦးကောင်းမြတ်ပင် ဖြစ်ပေမည်။

ပါမောက္ခကြီးသည် ရှေ့သို့အတန်ငယ်တိုးလာ၍ ဦးထင်ကျော်က သူ၏နာမည် ကပ်ပြား ကလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ...ထိုင်ကြ...ထိုင်ကြ၊ မောင်ထင်ကျော် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဘာများ ကူညီရမလဲ၊ ပြောပါအုံး”

ဦးထင်ကျော်ကပြုံးလျက်...

“ဒီစကားက ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်တို့က မေးရမယ့်စကားပါခင်ဗျာ”

“ဟင်...ကျုပ်ကိုကူညီမလိုဟုတ်လား...ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုကူညီရမလဲ”

“ဒီဟာတော့မပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ မှားတာဖြစ်ချင်ယင်လဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဆရာကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အကူအညီလိုမလားဆိုတဲ့အကြောင်း လူတယောက်ဆိုကကြားလို့ပါ”

“ခနပေါအုံး၊ ဘာသတင်းများကြားရလို့လဲ”

ဦးကောင်းမြတ်၏ပျက်နှာမှာ ဒေါသယောင်များလွန်းသွားသကဲ့သို့ရှိတော့၏။

“အဲ...ဒီလူရဲနာမည်ကို ကျုပ်သိချင်ပါတယ်၊ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်မှာ သူ့နာမည်ကို ပြောခွင့် မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မှားရင်လဲ အင်မတန် ဝမ်းနည်းပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကလွဲပြီး တခြားပြောစရာ မရှိပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီလိုကြားရတော့ ကျုပ်ပဲပြီး စိတ်ဝင်စားလာတယ်၊ ဒီတော့ မောင်မှာ ဒီလူကပေးတဲ့ စာသော်၎င်း၊ ကြေးနန်းသော်၎င်း ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး ဆရာကြီး”

“ဒါဖြင့် မောင်တို့ကို ကျုပ်က အကူအညီလိုလို့ ခေါ်တယ်ဆိုတာ မပြနိုင်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

ပါမောက္ခ ဦးကောင်းမြတ်သည် နေရာမှ ရုတ်တရက်ထသွားပြီးနောက် စားပွဲအောက်ရှိ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ နဘေးဘက် အခန်းမှ သူ၏လက်ထောက် ကိုသန်းထွတ် ဝင်လာလေသည်။
“ဟိုအခါ ဆရာကြီးက...”

“ဒီမယ် လာပါအုံး မောင်သန်းထွတ်ရဲ့ ဟောဒီက မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်က သူတို့ကို ကျယ်ကခေါ်တယ်ဆိုပြီး ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်စာတွေအားလုံးကို မောင်သန်းထွတ် ကိုင်တာတဲ့။ ဟောဒီက ဦးထင်ကျော်ဆိုတဲ့ လူဆီကို စာများ ဘာများ ရေးဘူးသလား။”

မောင်သန်းထွတ်သည် အတန်ငယ် မျက်နှာပျက်သွားပြီလျှင် ဣန္ဒြေနှင့်ဆက်၍...

“ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုယင် ရှင်းနေတာတဲ့၊ ဒီတော့ ဘာကြောင့် ခင်းများတို့ လာရ သလဲဆိုတာ မေးရလိမ့်မယ်”

ဦးကောင်းမြတ်သည် စားပွဲပေါ်တွင် လက်နှစ်ဘက်တင်ကာ လက်သီးများကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်၏။

ကျော်။ ။ “ကျွန်တော်တို့ကတော့ အခုလို ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ပြောဘို့က လွဲပြီး ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

ကောင်း။ ။ “တော်ပြီ ကိုထင်ကျော် တော်ပြီ ခင်ဗျားတို့ ဒီလောက်ပြောရုံနဲ့ ကျုပ် မကျေနပ် နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ”

ဦးကောင်းမြတ်၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် နီးမြန်းလာပြီးလျှင် စားပွဲကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် စုံထူလိုက်ပြီးနောက်...

“ခင်ဗျားတို့သက်သက်လာပြီး နှောင့်ယှက်တာ”

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့သည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားရန် မတ်တပ်ရပ်လျက်ရှိရာ ဦးကောင်းမြတ်သည် တံခါးနှင့် ကျွန်တော်တို့ရပ်နေသော နေရာစပ်ကြားသို့ ရောက်လာကာ လမ်းကို ပိတ်ဆို့ လျက်ရှိလေသည်။

ထိုအခါ ကိုသန်းထွတ်သည် ဆရာကြီး၏ လက်မောင်းကို ညှင်သာစွာ ဆွဲကိုင်လျက်...

“ဒီလိုလုပ်လို့ မတော်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ ဦးထင်ကျော်ဆိုတာ ထင်ရှားတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတယောက်ပါ၊ ဒီလိုလုပ်ယင် ကျွန်တော်တို့ ရိုင်းရာ ကျပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ”

ထိုအခါမှ ဦးကောင်းမြတ်သည် လမ်းဖယ်၍ ပေးလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း အလွယ်တကူ ထွက်လာနိုင်ခဲ့လေသည်။

အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်မှာ တစုံတရာ စိတ်ဆိုးဟန်မရှိဘဲ...

“ကျုပ်တို့ ဆရာကြီးရဲ့ စိတ်က မနွဲ့ဘူးလို့လဲ မဆိုလောက်ဘူး၊ ဝက်အု တချောင်း ချောင်နေ တယ်ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဒီလို တွေ့ရတာ တနည်းအားဖြင့်တော့ ကျုပ်တို့ ကိစ္စအတွက် နေရာ ကျတာတဲ့ ကိုတင်မောင်၊ အလို နောက်က ခြေသံကြားတယ်ဗျို၊ အဖိုးကြီးများ လိုက်လာသလား မပြောတတ်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့နောက်မှ အပြေးအလွှားလိုက်လာသော ခြေသံကိုကြား၏။ သို့သော် လိုက်လာသူမှာ ဦးကောင်းမြတ်မဟုတ်ဘဲ မောင်သန်းထွတ်ဖြစ်လေသည်။ ကိုသန်းထွတ်သည် အသက်မှန်မှန် ၅၅ ရန် ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးနောက်....

“အားနာလိုက်တာ ဦးထင်ကျော်၊ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူး ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်ကိုမလိုပါဘူး မောင်သန်းထွတ်၊ ဒီဟာက ကျုပ်အလုပ်မှာ ဖြစ်ခိုးဖြစ်စဉ်ပါ”

“သူ့အရင်က ဒီလိုစိတ်ကွက်တာမျိုးလဲ ကျွန်တော်မမြင်ဘူးပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဘယ်အခါမဆို စကားပြောရင် အေးဆေးဆေးဆေးနဲ့ ပြုံးပြုံးချီချီပြောတတ်ပါတယ်၊ အခုမှ ဘယ်လိုဟောက်လာ သလဲဆိုတာမပြောတတ်ပါဘူး၊ ကဲ....ဒီတော့ ကျွန်တော်ရော၊ သူ့သမီးရော အဘိုးကြီးအတွက် ဘယ်လောက် သောကဇောက်ရတယ်ဆိုတာ ဦးထင်ကျော် ခပ်စားလောက်မိပါပြီ”

“သိပါတယ်လေ၊ ကျုပ်က နဲ့နဲ့ အတွက်မှား သွားတယ်၊ ဪ...ဒါထက် သူ့သမီး မခင်နှင်းမြတ်အခန်းက မှန်ပြုတင်းပေါက်ကို ကြည့်နိုင်ရဲ့လား”

“ကြည့်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လိုက်ပြပါမယ်”

ကိုသန်းထွတ်သည် နောက်ဖေးဘက်လမ်းကြားတခုမှလွှဲ၍ ကျွန်တော်တို့အားခေါ်သွားရာ ဦးကောင်းမြတ်၏ တိုက်နံဘေးသို့ရောက်သွား၏။ အပေါ်ထပ်အစွန်ဆုံးအခန်းမှာ မခင်နှင်းမြတ်၏ အခန်းဖြစ်ကြောင်းသိရ၍ မှန်ပြုတင်းပေါက်ဘက်ကို ကိုသန်းထွတ်က ညွှန်ပြလေသည်။

ထွတ်။ “ဦးကောင်းမြတ်မျက်နှာကို သူ့သမီးက မိပ်ကနဲမြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ ဟို့ပြုတင်း ပေါက်ပါဘဲခင်ဗျာ၊ လက်ဝဲဘက်က ဂုတိယအပေါက်ခင်ဗျ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ လူတက်နိုင်သည့် အတော်ခဲယဉ်းသားဘဲ၊ နေအုံး၊ ဒါပေမဲ့ အောက်က အုတ်နံရံဘေးမှာ ကပ်ပေါက်နေတဲ့ နွယ်ပင်ကြီးနဲ့ ပြုတင်းပေါက်ဘေးနားက ရေပိုက်ဟာကပ်နေ တော့ ခဲယဉ်းယဉ်းတက်မယ်ဆိုရင် ခြေကုတ်ရနိုင်လောက်တယ် မောင်သန်းထွတ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကို အတက်ခိုင်းယင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတက်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သာမန်လူတယောက်အတွက် အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်”

“ဪ...ဒါထက် ဦးထင်ကျော် ကျွန်တော်ပြောစရာတခုရှိသေးတယ်ခင်ဗျ”

“ဘာများလဲ ကိုသန်းထွတ်”

“ဆွမ်းတရာအတွက် သူ့ရဲ့ လိပ်စာ ကျွန်တော် မှာရှိတယ်ခင်ဗျ၊ အဖိုးကြီးနဲ့ စာပေးစာယူလုပ် နေတဲ့လူပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဒီလိပ်စာကို ကျွန်တော်ရတာက ဆရာကြီးရဲ့ အလုပ်စားပွဲက မင်နှိပ်ပေါ်မှာ ထင်နေလို့ရတာပါဘဲ၊ ဪ...ဒါထက်ပြောရအုံးမယ်၊ ယုံကြည်စိတ်ချလို့ထားတဲ့ အတွင်းရေးမှူး လူယုံတော်တယောက်အနေနဲ့ သစ္စာဖောက်သလိုတော့ဖြစ်နေတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ နို့ ပေမဲ့ ကျွန်တော် ကို အပြစ်ဆိုချင်လဲဆိုကြပါတော့၊ တကယ် အရေးနဲ့ ကြုံလာလို့ ကျွန်တော်လုပ်ရတာပါ”

ကျော်။ “ကိုသန်းထွတ်ကို ကျုပ်တို့အပြစ်မဆိုပါဘူးဗျာ....မှန်းပြစမ်းပါအုံး”

www.burmeseclassic.com

ကိုသန်းထွတ်သည် စာရွက်ခေါက်ကလေး တခုပေါ်တွင် ရေးထားသော လိပ်စာတခုကို ထုတ်ပြရာ ဦးထင်ကျော်သည် စာရွက်ကလေးကို သူ၏အိတ်ထဲသို့ထည့်ကာ သိမ်းဆည်းထားလိုက် လေသည်။

ကျော်။ ။ “နာမည်က ဒေါက်တာ ဂေါ်ဂူလတ် ဆိုပါကလား၊ ကချင်ဆရာဝန်တယောက် နဲ့ တူတယ်၊ အင်းလေ.....ဆရာကြီးနဲ့အဆက်အသွယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့စဉ်းစားဘို့ပေါ့၊ ကဲ ဒီတော့ အခုအခါမှာ ကျွန်ုပ်ဘာမှဆက်လုပ်စရာမရှိသေးဘူး၊ ဆရာကြီးဟာ ဘာပြစ်မှုမှ မကျူးလွန်လို့ သူ့ကိုမဖမ်းနိုင်ဘူး၊ သူဟာရှားသုပ်တယ်လို့ ပြောရအောင်လဲ ဘယ်လိုလောကတဲသက်သေခံမှ မရှိလို့ သူ့ကိုမချုပ်တည်းနိုင်ဘူးကိုသန်းထွတ်”

ထွတ်။ ။ “မှန်ပါတယ်ဦးထင်ကျော်၊ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ကျော်။ ။ “သည်းခံပြီးစောင့်ရှံရတာပေါ့၊ ရွှေ့မှာ ဘာပြင်လာအံ့မယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ နဲ့ အချိန်ယူပြီး စောင့်ကြည့်ရုံဘဲရှိတယ်၊ ဒါနဲ့မခင်နှင်းမြတ်ကစာမေးပွဲဖြေဘို့သူ့ ဆရာမဆီမှာ သွားပြီး စာကျက်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် သူ့ကိုပြန်မလာစေနဲ့အုံး၊ အားလုံးရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိမှပြန်လာဘို့ ကောင်းတယ် ကိုသန်းထွတ်”

“ဒါအတွက် ကျွန်တော် တာဝန်ထားပါခင်ဗျာ၊ ပြန်မလာစေရပါဘူး၊ အလို.....ဟို မှာ ဆရာကြီး၊ဆရာကြီး ဒီဘက်ကိုလှည့်ကြည့်နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့များ မြင်သွားသလားမပြောတတ် ဘူး။ ကဲ.....ကျွန်တော်သွားပြီ၊သွားပြီ၊ နောက်မှတွေ့သေးတာပေါ့”

ကိုသန်းထွတ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သစ်ပင်များအကြားမှ တိက်ဆီသို့ ခပ်သုပ်သုပ် ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း တိုက်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ပါမောက္ခကြီး ဆရာကြီး ဦးကောင်းမြတ်မှာ တံခါးဝတွင် ပေါ်ကာ တစုံတယောက်အား ရှာဖွေ ကြည့်ရှု နေသကဲ့သို့ တောင်မြောက်လေးပါးကြည့်ရှုလျက်ရှိနေသည်ကို မြင်ရ၏။

“ကဲ.....ကျုပ်တို့မြန်မြန်သွားကြမှဘဲဗျိုကိုတင်မောင်”

....ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း သစ်ပင်နှင့် မြို့ပုတ်ကလေးများကို တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ကာ မြေနီလမ်းကလေးများအတိုင်း တကူသိုလ်နယ်မြေမှထွက်ခဲ့ကြ၏။

လမ်းတွင် ဦးထင်ကျော်သည် ကြေးနန်းရုံးသို့ဝင်၍ ကြေးနန်း တစောင် ရိုက်ခဲ့ပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်ထောက်သောအခါ ထိုနေ့အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ အပြင်သို့မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲတွင် အပန်း ဖြေလျက်ရှိနေလေသည်။

ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင် ဦးထင်ကျော်သည် ဆွမ်ပရာဘွမ်မှအပြန် ကြေးနန်းတစောင် ရရှိရာ ကြေးနန်းတွင်အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေသည်။

ဒေါက်တာဂေဂီလတ်မှာ စာချင်အပျိုးသား ခေတ်ပညာတတ် ဆရာဝန် ကြီးဖြစ်၍ တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံရှိသွေးများ ရှားပါးသောသစ်သီးသစ်ပင်တို့မှ အဆီအနှစ် ပျားကို ထုတ်နှုတ်ဖော်စပ်ရောင်းလေ့ ရှိသည်။ နိုင်ငံခြားသို့ရောက်ဘူး၍ ဝေဗေဗေပါရဂူ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားနှင့်အဆက်အသွယ်ရှိသည်။

ဝေလ
ဆွမ်ပရာဘွမ်

ဦးထင်ကျော်သည် ကြေးနန်းစာရွက်ကို ကျွန်တော် အား လှမ်းပေးလိုက်ပြီးနောက်....

“ဒီဝေလဆိုတဲ့အကောင်က ဆေးဆရာတယောက်ဗျ၊ ကချင်ပြည်နယ်မှာတော့ အတော် နဲ့စပ်တဲ့လူတယောက်ဘဲ၊ အရင် ဆွမ်ပရာဘွမ်နဲ့တုန်းဝါဘု တောင်သွားတဲ့လမ်းကရွာကလေးတရွာမှာ ဆေးဆရာလုပ်နေတယ်၊ လူကတော့ တော်တော်စုံတဲ့လူတယောက်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ဆီကို ကြေးနန်းရိုက်ပြီး စုံစမ်းလိုက်ရတယ်၊ ဒီတော့ ပါမောက္ခကြီး ဦးကောင်းမြတ်ဟာ ဆွမ်ပရာဘွမ်က ဒေါက်တာ ဂေဂီလတ်နဲ့ စာပေးစာယူအဆက်အသွယ်သာမကဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆွမ်ပရာဘွမ် နယ်က ကချင်ရွာကလေးတရွာသွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့သိရပြီ၊ ဒီတော့သူကကြောင့်သွားတယ် ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့စုံစမ်းသိခဲ့ဖူးတော့တယ်”

ကျွန်တော်။ ။ “နဲ့ ပေမဲ့ အခက်သားကလားဗျာ...တခုနဲ့တခု ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရှိတာက ခက်တယ်၊ ဥပမာ ဆရာကြီးကို ဆွမ်ပရာဘွမ်နယ်က ရွာတရွာမှာတွေ့ရတာနဲ့ သူ့ခွေးကြီးဟာ မကြာမကြာ သူ့ကိုပြန်ကိုက်မယ်လုပ်တာနဲ့ ဘယ်လိုဆက်စပ်နိုင်မလဲဗျာ၊ အဲဒါနဲ့ချင်း ညမှာ သူလေးဘက်ထောက်ပြီးသွားတာနဲ့လဲ ဘယ်လိုဆက်စပ်မလဲဗျာ၊ ပြီးတော့ ကိုသန်းထွတ်မှတ်ထားတဲ့ ရက်တွေကလဲ ဒီအထဲဝင်ရပ်နေသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့မရဘူး”

ဦးထင်ကျော်သည် လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကိုပွတ်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်....

“လဲ...ဒီတော့ ဆရာကြီးဦးကောင်းမြတ် စိတ်ဝေယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ရက်စွဲ တွေ ကျုပ်တို့ကြည့်ကြဦးစို့၊ ဒီနေရာမှာ မောင်သန်းထွတ်ရဲ့ ဒိုင်ယာရီကလေးက ကျုပ်တို့ကို အတော်အထောက်အကူပြုတယ် ကိုတင်မောင်၊ ပထမ ဇူလိုင်လ ၂၇ ရက်၊ အဲဒီက ရွှေ့ရွှေ့ကပ်ပြီး ကြည့်ယင် တခါနဲ့တခါ ၉ ရက်ခြားဆီမှာပါတာဘဲ၊ ရွှေ့ပိုင်းက ဩဂုတ်လ ၂၆ ရက်ဟာလဲ ဒီအတိုင်းဘဲ၊ ဒီလောက်တောင်ဆိုတော့ ဒီရက်တွေမှာ မတော်တဆ ဖြစ်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး ကိုတင်မောင်”

ဦးထင်ကျော် ရေတွက်ပြသော ၉ ရက်ခြားတကြိမ် ဖြစ်ခဲ့သည်များကို ထောက်ထားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သဘောတူလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ ဦးထင်ကျော်”

“ဒီနေ့ ဒီရက်တွေမှာ ဆရာကြီးဟာ အင်မတန်ပြင်းတဲ့ ဆေးတခုခုကိုသောက်ရမယ်၊ဒီ ဆေးရဲ့ တန်ခိုးကြောင့် သူ့ရဲ့ မူလစိတ်ပျောက်ပြီး စိတ်အင်မတန်ခက်ထန်လာတာဖြစ်ရမယ်၊ ဒီဆေးကို ပထမ ဆွမ်ပရာဘွမ်က ဒေါက်တာနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သောက်ခြင်းဖြစ်ရမယ်၊ ဒီလိုတော့ကြည့်ယင် တခုနဲ့ တခု အဆက်အသွယ်မရှိရမယ်လို့ ဟုတ်နိုင်တယ်”

ကျွန်တော်။ ။ “သူ့သခင်ကိုပြန်ပြီး မာန်မိနေတဲ့ ခွေးကြီးရယ်၊ သူ့သမီးက မုန်ပြုတင်း ပေါက်မှာ သူ့အဖေဖျက်နှာကြီး ခိုပ်ကနဲမြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတာရယ်၊ သရာကြီးဟာ လေ့ကားဆီကို လေးဘက်ထောက်ပြီး ကုန်းကုန်း...ကုန်းကုန်းနဲ့ သွားတယ်ဆိုတာရယ် ဘယ်လို ဆင်င်မလဲ ဦးထင်ကျော်”

“နေအုံးလေ...ဒီလောက်လဲ အရင်မလိုနဲ့ အုံးနောက်အင်္ဂါနေကျယင် နဲ့နဲပါးပါးအကြောင်း ထူးချင်ထူးလာမှာပေါ့၊ အခုရက်အတွင်းတော့ မောင်သန်းထွတ်ဆီက နောက်ဆုံး သတင်းတွေ နားထောင်ခုံဘဲရှိတာပေါ့”

တနင်းလာနေညနေတွင် ကိုသန်းထွတ်သည် ရေးကြီးသုတ်ပြာရောက်မှီလာ၍ ဆရာကြီးသည် စာတိုက်မှ ယခင်ကစာမျိုးကဲ့သို့ တံဆိပ်ခေါင်းကပ်သည့်နေရာအောက်တွင် ကြက်ခြေခတ် အမှတ် အသားဖြင့် စာဘခေါင်အပြင် အဆုပ်ကလေးတဆုပ်ကီလည်း ယနေ့နေ့လယ်တွင်ရရှိကြောင်း၊ အထုပ် ကလေးတွင်လည်း မိမိအားမကိုပ်တူယ်ခရန် ပြောကြားထားသည့် ကြက်ခြေခတ် အမှတ်အသား ပါရှိကြောင်းပြောကြားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် အလုပ်ပြုပြန်ဆောက်၍ အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်လျက်ရှိရာ ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော် ကိုဝေငါ၍ အထက်ပါအကြောင်းများကို ပြောပြီးနောက်...

“ကဲ...ကိတ်မောင်၊ ဒီကနေ့ တက္ကသိုလ်မှာ ကျုပ်တို့အိပ်ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်က အင်္ဂါနေ့ မှာဖြစ်ရမယ်လို့တွက်ထားတာ အခုတော့ တရက်စောပြီး တနင်းလာမှာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ နို့ပေမဲ့ အချိန်တော့မမှားပါဘူးလေ။

(မောင်သန်းထွတ်ဘက်လှည့်၍)ကဲ...မောင်သန်းထွတ်လဲ ပြန်ပေတော့၊ ကျုပ်တို့ထမင်းစားပြီး ချက်ခြင်းလိုက်ခဲ့မယ် မောင်သန်းထွတ်၊ အယင်တခေါက်လိုက်ပို့တဲ့ ဂိတ်ကသာစောင့်ပေတော့”

ထွတ်။ ။ “ကောင်းပါပြီ ဦးထင်ကျော်”

ကျော်။ ။ “မောင်သန်းထွတ်ကို မေးရအုံးမယ်၊ သေတ္တာအနက်လေးကို ခတ်တဲ့သေ့ကို သူ ဘယ်မှာထားသလဲ”

“သူ့လည်ပင်းက ငွေနှာချိုကြိုးကလေးမှာ အမြဲတပ်ထားတယ်ခင်ဗျ”

“ကျုပ်တို့ပြဿနာက ဒီသေတ္တာအမဲကလေးကရှင်းလင်းနိုင်မလား မပြောတတ်ဘူး၊ ဖြော်... ဒါထက် အိမ်မှာ ယောက်ျားကြီးကြီးမားမားကော မရှိဘူးလား”

“ဦးစိန်ကြီးဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်လူကြီးတယောက်တော့ရှိပါတယ်”

“အဲဒီလူက ဘယ်မှာအိပ်သလဲ”

“နောက်ပေးဘက်က မီးဖိုဆောင်နဲ့ တွဲယောက်ထားတဲ့ အိမ်ကလေးမှာ အိပ်တယ်ခင်ဗျ”

“ကဲလေ...မောင်သန်းထွတ် ပြန်ပေတော့၊ ကျုပ်တို့လာခဲ့မယ်”

ကိုသန်းထွတ် ကျွန်တော်တို့အား လာရောက်ကြိုဆို၍ ကျွန်တော်တို့လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ဆရာဦးဘိုးထိုအိမ်၌ ခေတ္တ တည်းခိုနားနေပြီးနောက် ၁၀ နာရီ ကျော်ကျော်တွင် ဆရာကြီး ဦးကောင်းမြတ်အိမ်နံဘေးရှိ စပယ်ရုံကြီး၏နောက်မှ စောင့်ဆိုင်းနေရန် ဦးထင်ကျော်က ကိုသန်းထွတ် နှင့် စီစဉ်လေသည်။

သို့နှင့် ၁၀ နာရီ ၁၅ မိနစ်တွင် ကိုသန်းထွတ်ထောက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသားတို့သည် ဦးကောင်းမြတ်၏ တိုက်ခြေရင်းဘက်နှင့်မနီးမဝေး၍ ကွယ်တခုတွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ ၁၁ နာရီ ထိုးပြီးသောအခါ အတန်ငယ်အေးလာသဖြင့် ကုတ်အင်္ကျီများဝတ်လာမိသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရ တော့၏။

အင်းယားဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေအေးသည် အင်္ကျီများအတွင်း ထိုးဖောက်ကာ ကိုယ်တွင်းသို့စိမ့်၍ဝင်လာ၏။ တဖြည်းဖြည်းရွေ့လျားနေသော တိမ်သားများသည် လတခြမ်းပဲ့ ကလေးကို တခါတရံပုံး၍သွားတတ်၏။ ညဉ့်လည်းတဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍လာတော့၏။

ဦးထင်ကျော်က တီးတိုးလေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား...
“ကျုပ်တို့ကတဲအတိုင်း သူ့စိတ်ဖောက်ပြန်မှုဟာ ၉ ရက်တကြိမ်ဖြစ်တယ်ဆိုယင် နက်ပြန် အင်္ဂါနေ့မှာဖြစ်ရမယ်ဗျ။ နို့ပေမံ စာနဲ့ပါဆယ်ထုပ်ကလေးဟာ ဒီကနေ့ ရောက်လာတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်တို့ဘာ မှန်မမှန်စမ်းကြည့်ရတာဘဲ ကိုတင်မောင်၊ အချိန်ကုန်အောင် သည်းခံပြီးစောင့်ကြ ရမှာဘဲ”

၁၁ နာရီ မိနစ် ၂၀ မျှရှိလေပြီ။ လရောင်သည် ဆရာကြီးဦးကောင်းမြတ်၏ တိုက်ရှေ့ မျက်နှာစာသို့ ခပ်စောင်းစောင်းထိုးလျက်ရှိလေရာ တိုက်၏လက်ဝဲဘက်နံရံပေါ်သို့ကား တည့်တည့် ကြိုးကျရောက်လျက်ရှိလေ၏။ ညဉ့်မှာ အလွန်တိတ်ဆိတ်နေသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း တခါတရံ ပရစ်ကလေးများအော်သံနှင့် ကန်ဘက်မှ ဖားအော်သံကလေးများကို ခပ်သဲသဲကြားရ၏။

ကျော်။ “အရေးထဲ ဆေးတံသောက်ချင်လိုက်တာဗျာ၊ အလိုကြည့်စမ်းဗျို...ဟိမ္မာ...”
ဦးထင်ကျော်ညွှန်ပြရာသို့ကြည့်လိုက်ရာ ဦးကောင်းမြတ်အခန်းမှ တံခါးပွင့်လာ၍လူတယောက် ၏ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တခုထွက်လာသည်ကို နောက်ခံခံတံမီးလုံး၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရ၏။ ၎င်းမှာ ဦးကောင်းမြတ်၏ သဏ္ဌာန်ဖြစ်၍ ခြေရင်းဘက်ဆီသို့ ခပ်ပြည်းပြည်းလျှောက် သွားပြီးနောက် လှေကားမှဆင်းသက်လာ၏။

“လာဗျို ကိုတင်မောင်၊ တိုက်နံဘေးဘက်ကို ကျုပ်တို့ သွားကြမယ်၊ မောင်သန်းထွတ် လာလေ”

ဦးကောင်းမြတ်သည် တိုက်ရှေ့မှ နံဘေးဘက်ကို ကွေ့လာရာ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်းအား အတော်အတန် သဲကဲ့စွာ မြင်ရတော့၏။ ဦးကောင်းမြတ်သည် အနွေးထည် အင်္ကျီရှည် ကြီးကိုဝတ်လျက် လက်နှစ်ဘက်ကို ရွှေ့သို့ဆန့်တန်းကာ နွယ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ် သွားလေသည်။

နွယ်ပင်ကြီး၏အမြစ်ရင်းမှာ လက်ကောက်ဝတ်သာသာခန့်ရှိ၍ ဦးကောင်းမြတ်သည် နွယ်ပင် ခြေရင်းသို့မဆက်မီ ၁၀ ပေခန့်အကွာတွင် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် တောင်မြောက်

www.burmeseclassic.com

လေးပါးကို ကြည့်ရှုကာ ရှေ့သို့ဆန့်တန်းထားသော လက် နှစ်ဘက်ကို ကွေး၍ မြေကြီးပေါ်သို့ ထောက်ချလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း အံ့သြခြင်း မက အံ့သြ ကာ တယောက်ကိုတယောက် လက်ကုပ်မိကြ၏။

ဆရာကြီးသည် နွယ်ပင်ရှိရာသို့ လေးဘက်ထောက်၍သွားပြီးလျှင်အတန်ငယ်ညွတ်၍နေသော နွယ်ကိုင်းပေါ်သို့ လွှားကန် ခုန်တက်ပြီးနောက် တိုက်နံရံတွင် ထူထပ်စွာပေါက်နေသည့် တိုက်ကပ် နွယ်များကို ခြေကုပ်ပြုကာ မျောက်တကောင်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလျှင်မြန်စွာတက်လျက်ရှိနေ၏။

လရောင်သည် တိုက်၏ ခြေရင်းဘက် အုတ်နံရံပေါ်သို့ ထင်လင်းစွာ ကျရောက်လျက်ရှိရာ ၎င်း၏ အနွေးထည်အင်္ကျီချည်ကြီးမှာ တဖျပ်ဖျပ်တိုက်ခတ်နေသောလေထဲတွင် ၎င်း၏တောင်ပံကဲ့သို့ ဘယ်ညာရိုက်ခတ်လျက်ရှိလေ၏။ လရောင်ထိုးလျက်ရှိသော တိုက်နံရံတွင် တွယ်ကပ်တက်နေသည့် ဆရာကြီး၏သဏ္ဌာန်မှာ လင်းခွံကြီးတကောင်နှင့်ပင်တူလေသည်။ အချို့နေရာ၌ နွယ်ပင်မှအကိုင် များမှာအတော်ကြီးသဖြင့် ဆရာကြီးသည် ဘက်ကိုင်မှတစ်ကိုင်သို့ မျောက်တကောင်၏ပေါ့ပါးလျှင်မြန် ခြင်းဖြင့် ကူးသွားသည်ကို ကျွန်တော်တို့မြင်ကြရ၏။

မခင်နှင်းမြတ်အခန်းမှ ဒုတိယ မှန်ပြုတင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ နွယ်ကြီးတခုသည် အောက်သို့နိမ့်ဆင်းသွားသဖြင့် ဆရာကြီးသည် နွယ်အတိုင်း ခြေနှစ်ဘက် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ထိုနွယ် ကြီးကို တွယ်ကာ တဖြည်းဖြည်းအောက်သို့ ဆင်းလာ ပြန် ၏။ နွယ်၏ အနိမ့်ဆုံးသောနေရာမှာ မြေကြီးမှ လက်ခုပ်တဖောင်သာသာခန့်သာမြင့်၍ ယိုနေရာ သို့ ရောက်သော အခါ ဆရာကြီးသည် မြေပေါ်သို့ လွှားကန်ခုန်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ဖေးဘက်မှ ခွေးဟောင်သံ တသံကို ကြားရ၏။ မြေပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း ဆရာကြီးသည် လေးဘက်ထောက်လျက်ပင် ရှိနေသေးရာ ၎င်းမှာ နောက်သို့ပြန်မဆုတ်ဘဲ ခွေးဟောင်သံ နေရာဘက်သို့ပင် လေးဘက် ထောက် သွားလျက် ရှိလေသည်။

ထိုခဏ၌ နောက်ဖေးဘက်မှ လူတယောက်၏ ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်သောအသံကို ခွေးဟောင်သံနှင့်ရောကာ ဗလုံးဗထွေး ကြား လိုက် ရ၏။ တချိန်တည်းမှာပင် “ဟဲ့...တိုက်ဂါး၊ လာ...လာ...”ဟူသော လူတယောက်၏အသံနှင့်အတူ ရုန်းကန်ဟစ်အော်သံများ၊ သံကြိုးသံများကို ထပ်မံကြားရပြီးနောက် ခါးစောင်းခန့်ရှိ ခွေး ကြီး တ ကောင် သည် တိုက် နောက် ဖေး ဘက်မှ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် ၎င်း၏နောက်မှလည်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်လူတယောက်ထက်ချုပ် လိုက်ပါလာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်၌ ဦးကောင်းမြတ်မှာ ရှေ့သို့လေးဘက်ထောက်သွား လျက်ပင်ရှိနေသေးရာ ခွေးကြီးသည် ဦးကောင်းမြတ်အပေါ်သို့ ခုန်၍အုတ်သိုက်သဖြင့် ခွေးရေလူပါ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်၍သွားသည်ကို နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရလေသည်။

“လာကြပါဦး...ဆရာသေပါပြီ”ဟု ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကိုသန်းထွတ်သည် ရှေ့မှပြေးသွား သဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ခွေး၏ဘေးရန်ကိုမကြောက်နိုင်ဘဲ ၎င်း၏နောက်မှ ထက်ချုပ်လိုက်ပါ သွားလေ၏။

ခွေးကြီးနှင့် ငါးပေခန့်အကွာသို့ ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ကိုသန်းထွတ်သည် ကျွန်တော် တို့အားလက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ရှေ့မှကာ၍ တားဆီးကာ “ရှေ့မတိုးကြနဲ့အုံးဗျါ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ရပ်လိုက်ကြရ၏။ ထိုအချိန်၌ ဦးကောင်းမြတ်မှာ မြေပေါ်တွင် အလျား မောက်ကာလဲကျလျက်ရှိလေရာ ခွေးကြီးကမူ ၎င်း၏ လည်ကုတ်နှင့် လက်ပြင် များ ကို ကိုက်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိနေ၏။

ခွေးနောက်မှ လိုက်ပါလာသော သူသည် ခွေးကြီးအား တုတ်နှင့်ရိုက်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိသော်လည်း လူကိုရိုက်မိမည် စိုးရိမ်သဖြင့် မရိုက်ဝံ့သည့်ဟန်ဖြင့် ချိန်ဆလျက် ရှိနေ၏။ ထိုအခါ၌ ဦးထင်ကျော်သည် ကိုသန်းထွတ်၏ လက်အောက်မှထွက်ကာ သခင်ကို မဲ၍ကိုက်နေသာ ခွေးကြီး အနီးသို့ကပ်လျက် ပစ္စတိဖြင့် ခွေးကြီး၏ လက်ျာဘက်နားအုံတည့်တည့်သို့ နှစ်ချက်ဆင်၍ပစ်သွင်း လိုက်ရာ ခွေးကြီးသည်နံဘေးဘက်သို့တစောင်းလဲကျကာ တချက် နှစ်ချက်မျှ တွန့် လိမ် ပြီးနောက် ငြိမ်သက်၍သွားတော့၏။

ကိုသန်းထွတ်က အလွန်ဒေါသ ထွက်သည့်ဟန်ဖြင့်...

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဦးစိန်ကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ ခွေးလွှတ်သွားရတာလဲဗျ”

“သံကြိုးပြတ်တာပဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ခွေးက အတင်းရုန်းလို့ လည်ပတ် ကျွတ်ပြီးသွားတာပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်လဲ နောက်က အတင်းလိုက်တာပါဘဲ”

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ဒေါသထွက်နေသူများအား အေးချမ်းငြိမ်သက်အောင်လုပ်သည့် နေရာတွင် အလွန်စွမ်းသူတယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း...

“ကဲပါလေ...အခုမှတော့ အပြစ်တင် မနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ခွေးလဲ သေပါပြီ၊ ကျုပ်ကလဲ ခွေးကိုသတ်မိတဲ့အတွက် မောင်သန်းထွတ်ကို တောင်းပန်ရဦးမယ်”

ထွတ်။ ။ကိစ္စ မရှိပါဘူး ဦးထင်ကျော်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သဘော မထား ပါဘူး၊ မခင်နှင်းမြတ်ကိုလဲ အကျိုးအကြောင်း ကျွန်တော်ရှင်းပြလိုက်ပါမယ်”

ကျော်။ ။“မောင်သန်းထွတ်ဘဲ ကြည့်ပြီး ရေလယ် အောင် ပြော ပြ လိုက် ပါတော့ဗျာ၊ လူ့အသက်ထက် ခွေးအသက်တော့ ငဲ့မနေနိုင်ဘူးကိုသန်းထွတ်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ကြည့်နေယင် ခင်ဗျားဆရာကြီးတော့ ဒီနေရာမှာတင် ကိစ္စချောပြီဘဲ”

ထွတ်။ ။“မှန်ပါတယ် ဦးထင်ကျော်”

ကျွန်တော်တို့လည် သတိလစ်၍နေသော ဦးကောင်းမြတ်အား ပေ့ချိုပြီးလျှင် အိမ်တွင်းသို့ သွင်းခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် ဒဏ်ရာများကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြရာ လက်ပြင်နှင့် လည်ကုတ်၊ ကျောပြင် တို့မှ ဒဏ်ရာများမှာ အတော်ပင်ပြင်းထန်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ခွေးသည်ရှေ့တည့်တည့်မှမဟုတ်ဘဲ နံဘေးမှခန့်၍ အုပ်ရသောကြောင့်သာ ဦးကောင်းမြတ် လည်မျိုကိုမကိုက်မိဘဲရှိလေသည်။

ကျော်။ ။“ဆရာဝန်တယောက်တော့ ချက်ချင်းခေါ်မှဘဲ ကိုသန်းထွတ်၊ ဒဏ်ရာက အတော် များတာ”

ထွတ်။ ။ “ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဦးထင်ကျော်၊ ဒါပေမဲ့ အခုကျွန်တော်တို့ကိစ္စက လူသိ ခံဝံ့တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လားခင်ဗျ၊ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ဆိုတာ...”

ကျော်။ ။ “မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒဏ်ရာက အင်မတန်ပြင်းတော့ ဆရာဝန်မခေါ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ နှုတ်လွှဲလို့ ခေါ်ရမှာပေါ့၊ အဖိုးအသားကျေပျော်အောင်ကြည့်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့...”

“ကိုင်း...ဒီဟာ ကျုပ်တာဝန်ထား၊ ဘယ်မှာလဲတယ်လီဖုန်း”

ဦးထင်ကျော်သည် တယ်လီဖုန်းဖြင့် သူ၏မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တဦးအား ခေါ်လိုက်လေသည်။ သို့နှင့် ကိုသန်းထွတ်နှင့် ဦးစိန်ကြီးတို့လည်း ဆရာဝန်မရောက်မီ ပြင်ဆင်ရန်ရှိသည်များကို ပြင်ဆင် လျက်ရှိလေ၏။

ကျော်။ ။ “ကိုင်း...ဆရာဝန် မရောက်ခင် မောင်သန်းထွတ်ပြောတဲ့ သူ့သေတ္တာနက်ကလေး ဆိုတာကျုပ်တို့ကြည့်ကြရအောင် သော့က ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာ ဦးထင်ကျော်”

ကိုသန်းထွတ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပါမောက္ခဦးကောင်းမြတ်၏လည်ပင်းတွင် ဆွဲထား သော ရွှေနှာရိုက်ကလေးမှ သော့ကလေးတချောင်းကို ဖြုတ်ယူခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် လူနာအနီး တွင် ဦးစိန်ကြီးအား ပြုစုရန်ထားခဲ့၍ကျွန်တော်တို့နှင့်ဦးသားတို့သည် ဆရာကြီး၏ ဟလုပ်ခန်းစားပွဲ နောက်တွင်ရှိသော မုန်ဘီရိုအတွင်းမှ ထုတ်ယူလာသောသေတ္တာနက်ကလေးကို ထိုသော့ကလေးဖြင့် ဖွင့်လှစ်ကြလေသည်။

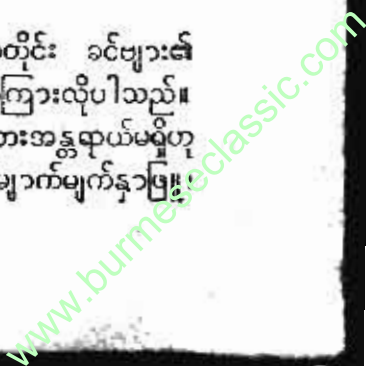
သေတ္တာကလေးမှာ သစ်နက်တမျိုးဖြင့်ပြုလုပ်ထား၍ အလျား ၈ လက်မ အနံ့ ၅ လက်မ အမြင့် ၃ လက်မခန့်ရှိ၏။ အတွင်း၌ကား အသုံးပြုပြီးထိုးဆေးဘုလင်း၊ ဆေးရည်အပြည့်ပါသော ထိုးဆေး၊ ဖန်ပြွန်တခု၊ ဆေးသုံးအပ်တချောင်းနှင့် စာအိတ်နှစ်လုံးပါရှိ၏။ ပထမ စာအိတ်တွင် ငွေလွှဲပြေစာပြတ်ပိုင်းနှင့် ဆေးဝယ်သည့်ငွေစာရင်းဘောက်ချာများပါ၍ ဒုတိယစာအိတ်တွင် စာ တစောင်ပါရှိလေသည်။ စာအိတ်များပေါ်တွင် အုပ်ပရာဘွမ်စာတိုက် တံဆိပ်များ ခိုက်နှိပ်ထား၍ ဆရာကြီးဦးကောင်းမြတ်ထံသို့လိပ်စပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

စာကိုအင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထား၍အောက်ပါကတိုင်း အဓိပ္ပာယ်ရရှိလေသည်။

ဆွမ်းပရာဘွမ်မြို့ ၁၉ (.....)ခုနှစ်လ ၂၈။

“မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာကောင်းမြတ်”

ယခင်တခေါက် ခင်ဗျားလာစဉ်က ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း ခင်ဗျား၏ အခြေအနေအရ အထူးသတိပြုရန်လိုအပ်ကြောင်း ထပ်မံ ပြောကြားလိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုလိုသည်မှာ ယခုပို့လိုက်သည့် ထိုးဆေးမှာ ဘေးအန္တရာယ်မရှိဟု မဆိုနိုင်ပါ။ ‘အင်သရီပျိုက်’အမျိုးအနွယ် မျောက်လွဲကျော်၊ မျောက်မျက်နှာဖြူ

အာဖရိကတိုက်လူဝံမျိုး၊ မျောက်မျိုးတို့မှ ထုတ်နှုတ် ရရှိသော သွေးဆေးရည်က ပိုကောင်းသည်ဟုဆိုနိုင်ပါသည်။

ယခုဆေးရည်မှာဟိမဝန္တာတောင်တွင် ကျက်စားလေ့ ရှိသော 'လန်ဂါ'ခေါ် မျောက်မျက်နှာမဲမျိုး၏သွေးဖြင့် ဖော်စပ်သောဆေးရည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအကောင် မျိုးမှာ မြေပေါ်တွင် တွားသွားတတ်ခြင်း၊ တွယ်ကုပ်တက်တတ်ခြင်း အလေ့ ရှိပါသည်။ အင်သရိုပျိုက်အမျိုးမှာ မတ်တတ်သွားလေ့ ရှိပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်လာမည်ကို ကြိုတင်မသိနိုင်သောကြောင့် အထူး သတိပြုရန် ထပ်မံပြောကြားရပါသည်။ ကျွန်ုပ်နယ်မှကချင်အမျိုးသားတယောက်မှာ ယခုလက်တွေ့စမ်းသပ်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။

လျှို့ဝှက်စွာထိန်းသိမ်းပါလေ

ဒေါက်တာ ဂေါ်ဂူလတ်

ဆွပ်ပရာဘွမ်မြို့။

စာကိုဖတ်ပြီးသည့်အဆုံး၌ဦးထင်ကျော်သည်ဦးခေါင်းကုပ်၌အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးနောက်....

“အော်....ကျုပ်အခုမှ သတိရတယ်ဗျို့၊ လွန်ခဲ့တဲ့တနှစ်လောက်က ကချင်ပြည်နယ်မှ ကချင် ဆေးဆရာကြီးတယောက်ဟာ မျောက်အမျိုးမျိုးရှိသွေးတွေကို သူ့ဆေးစီရင်တဲ့သစ်ဥ သစ်ဖုတွေနဲ့ ရောပေါ်ပြီး အသက်ကြီးတဲ့လူကို ပြန်ပြီးနုပျိုလာအောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့သတင်းတခု ကျုပ်ဖတ် ဘူးတယ်၊ ဟုတ်လားမဟုတ်လားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျုပ်လဲအဲဒီအချိန်တုန်းက သိပ်ပြီး စိတ်မ ဝင်စားမိဘူး၊ လက်စသတ်တော့ ဦးကောင်းမြတ်ဟာ ဆွပ်ပရာဘွမ်က အဲဒီ ကချင် ဒေါက်တာနဲ့ တွေ့ပြီး ဒီဆေးနောက်လိုက်တာကိုးဗျို့၊ အရင်ကနည်းတွေက မျောက်သွေးကို ရိုးရိုးတန်းတန်း သောက်ရုံသာသောက်ကြတယ်၊ အခုတော့ နိုင်ငံခြားက ဗီတာမင်အမျိုးမျိုးတွေနဲ့ သိပ္ပံနည်းအရ ရောပေါ်ပြီးလုပ်တာနဲ့ တူပါတယ်။ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်ချင်လဲဖြစ်မှာဘဲ၊ မဖြစ်ချင်လဲမဖြစ်ဘူး၊ ဆေးသိပ္ပံရဲ့ တိုးတက်မှုတခုလို့ ဆင်ရမှာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်။ ။ “တယ်လဲဆန်းတာဘဲဗျာ ကျွန်တော်ဖြင့် မယုံဘူး”

ကျော်။ ။ “ဓာတုဗေဒ လိုက်စားတဲ့ လောကဓာတ် ဆရာကြီးတွေဟာ တခါတလေ အတွေးလွန်ပြီး အဓူးထသလို၊ ဆေးသိပ္ပံဘက်က လူတွေဟာလဲ တခါတလေ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြံစည်တတ်ကြတာကိုဗျို့၊ ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မေတ္တာရှိနေတဲ့ ဆရာမကလေး မသန်းကြွယ်ကို လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စမှာ သူဟာ အခုအသက် ၆၀ ကနေပြီး အသက် ၃၀ လောက် ပြန်ဖြစ်သွားအောင် ဆေးပညာနဲ့ ဆန်းသစ်တဲ့ နည်းပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဖတ်ဘူးတဲ့ သတင်းကို သူဘယ်လို အဆက်နဲ့ ရသလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ကချင်ပြည်နယ်ကို လိုက်သွားပြီး အဲဒီ ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့တာနဲ့ တူတယ်၊ ဆွပ်ပရာဘွမ်ကနေပြီး ဘွန်ဝါဘုံတောင်ကို သွားတဲ့လမ်းက ရွာတွေဟာ အင်မတန် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းပြီး ဆေးပင်ဝါးပင် ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ

ရှုတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျုပ်လဲကြားဘူးတယ်ဗျ။ တိရစ္ဆာန်တွေထဲကလဲ မျောက်အမျိုးမျိုးရှိတဲ့ အတွက် ဒီအကြံကိုဒေါက်တာဂေါ်ဂူလတ်ဆိုတဲ့ ကချင်ဆရာဝန်တယောက်နဲ့နှစ်ယောက်သားကြိတ်ပြီး ငြိတ်တဲ့ လက္ခဏာဘဲ။ ဂေါ်ဂူလတ် စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ‘အင်သရိပ္ပိုက်’ အမျိုးထက် သူတို့အခု စမ်းသပ်တဲ့ ‘လန်ဂါ’ဆိုတဲ့ ဟိမဝန္တာ မျောက်မျက်နှာမည်း အမျိုးက အဆပေါင်းများစွာ အစွမ်း ထက်တဲ့အတွက် ဒီမျောက်သွေးနဲ့စပ်တဲ့ဆေးကို ထိုးတဲ့အခါ လူစိတ်တခါခါပျောက်ပြီး မျောက်စိတ် ဝင်လာတာကိုးဗျ။ သူ့ဆေးက ၉ ရက်တကြိမ် ထိုးရပြီး ဆေးထိုးတဲ့နေ့မှာ ဆေးအစွမ်းပြတဲ့ လက္ခဏာနဲ့ တူတယ်။ ၉ ရက်တကြိမ် အစွမ်းပြတာ မောင်သန်းထွတ်ခိုင်ယာရိက နေ့စွဲတွေကြည့်ယင် သိနိုင်တာဘဲ”

ကျွန်တော်။ “ဆေးစွမ်းကတော့”

ကျော်။ “အသက်ရှည်ပြီး လူလဲပြန်နုပျိုလာတယ် ဆိုတာဘဲ”

ကျွန်တော်။ “ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဦးထင်ကျော်ရယ်၊ ကျွန်တော်တော့ မယုံပါဘူး”

ကျော်။ “မယုံတဲ့လူ မယုံပေမယ့် ယုံတဲ့လူက ယုံလို့လုပ်တာပေါ့ဗျာ။ အခု ဦးကောင်းမြတ်ကို ကြည့်လေ။ မိန်းမငယ်ငယ် လိုချင်လို့ သူ့ကိုယ်သူ နုပျိုသွားအောင် လုပ်တဲ့နည်းကို လိုက်တာ အခုတော့ ဒုက္ခတွေ့ရပြီမဟုတ်လားဗျာ။ ပြီးတော့ သူ့ခွေးက သူ့ကို တခါတခါ ပြန်ကိုက်ချင်တယ် ဆိုတာ ဦးကောင်းမြတ် ကိုက်တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ့ကိုယ်ထဲ ဝင်နေတဲ့ မျောက်စိတ်ကို ကိုက်တာပေါ့။ ခွေးဟာ လူမမြင်နိုင်တဲ့ အရာကို မြင်နိုင်စွမ်း သိနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ အနံ့လဲ ခံနိုင်တယ်။ အင်း... သဘာဝကို လွန်ဆန်သို့ ကြံစည်တဲ့လူဟာ သဘာဝကို မအောင်မြင်ဘဲ ဆုံးရှုံးတတ်တယ် ကိုတင်မောင်၊ အကြံကြီးတဲ့ လူဟာ အကြံကြီးသလောက် အကျနာတတ်တယ်ဆိုတာ ဦးကောင်းမြတ် ဆိုက သင်ခန်းစာတခု ကျုပ်တို့ရတာပေါ့ဗျာ”

သို့ပြောလျက်ရှိစဉ် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဦးထင်ကျော် ခေါ်ထားသော ဆရာဝန် ရောက်ရှိလာ သဖြင့် ဦးထင်ကျော်လည်း ဆရာဝန်အား အခန်းတခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ၁၀ မိနစ်ခန့်မျှ တီးတိုးစကား ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက် ကိုသန်းထွတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေရာ ဆရာဝန် သည် သတိမေ့လျက် ပို့နေသေးသော ဦးကောင်းမြတ်အား သတိရစေရန် ပြုစုပြီးနောက် ဖက်ရာ များကို ဆေးထည့်လျက်ရှိလေသည်။

သို့ရှိစဉ် ဦးထင်ကျော်သည် ကိုသန်းထွတ်ကို ခေါ်ပြီးနောက်...

“ကဲ...ဆရာဝန်ကို ကျုပ်အားလုံး ပြောပြီးပါပြီ ကိုသန်းထွတ်၊ ဆရာဝန် ဦးသောင်းညွန့်ဟာ ဆေးဝါးကုသတဲ့ ဘက်ကရော၊ နှုတ်လိုတဲ့ ဘက်ကရော အစစအရာရာ စိတ်ချရပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ နက်ဖြန် ဦးထင်ကျော်ကို ကျွန်တော် လာတွေ့ပါအုံးမယ်”

“ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်အတွက်ရော၊ ဆရာဝန် ဦးသောင်းညွန့်အတွက်ရော ဒီကိစ္စကို မပေါက်ကြား စေရဘူးဆိုတာ ကျုပ်ရဲရဲကြီး တာဝန် ယူပါတယ်၊ ကဲ...ကျုပ်တို့ ပြန်လိုက် ပါအုံးမယ်”

